

Aditi-Inana Kinga

Örökkön-örökké

Shakespeare-nők

Szereplők:

Cordélia
Cressida
Desdemona
Júlia
Kleopátra
Miranda
Ophélia
Perdita
Titánia

(A szereplők Shakespeare-nél rájuk leginkább jellemző jelmezük öltik magukra, és lényegi jelenségük egy kis világot kell megjelenítsen a színpadon saját karakterük maradványa okán: vizes, királyi, tündéri, csodás, elveszett...)

Miranda

Az égi viharok diszkrét bálján nem mulattam én. Egy állandó összeszedettség légörvényben, pucér idegzettel jártam útjaim a szigeten, és hol volt a szerelem, a messze tűnő lidérc, ki fosztogat, de messze elkerül?

Kleopátra

Ha hagyod, hogy elkerüljön, nem fontos neked a szerelem, és mit annak hazudnak, ha érdekük formálja összetartozásuk, mi érzékeny tákolmány, de több mint báj-mosoly: eltéríthetetlen vonzalom és vonzódás, melyben elégsz újra és újra, mert az angyali szinten kevés, ki végérvényesen összekötözve Isten oltárainál.

Cressida

Diadalmasan uralkodó, ki vagy évszázadok emléke és jelene, mi igazgatna egy új világot, ha az istenek máshogy nem döntenek, mert a súlypont végleg áthelyezve, hol uralják a világot! El nem vész mégsem, ki ura magának és határait nem felejtí, és tudja, hova tette hazája és az apja sorsa.

Titania

Te beszélsz, ki ha jött a nagy vonzerő, lett légyen vérfoltos labirintus, avagy csöbe húzás az ellenséges területen, mindig minden gödörbe beleesett, mert nem állt ellent a nagy Káprázatnak soha, mi Tündér tünde maga.

Cressida

A szerelem maga marad a szerelem; a Napszekér vonulása kék égen, bárhol is van, kiválóságot meg nem vet, bárhol legyen az: ez a Papnői horizont, mely táborok fölött alkot és a szenvedést enyhíti, míg senki igazságáról és jogáról meg nem felejtkezik, míg nem ítélkezik, de nem fél, és nem áttall látni.

Kleopátra

Látom én is Róma szempontjait; vakon öli le nagyjait, míg ellenségeit diadalra juttatja; mégis, időt az istenektől bőven kapott, és kap nagy Urat, kinek én csak periféria és tartománya vagyok. A Papnő azonban nem vész el a Királynőben; döntéseit árnyalja, segíti.

Miranda

Sokféle a királyok méltósága: sok köztük a vak gyarlóság fenegyerekei, kiket elragadott fennen uralmuk dicshimnusz, az áldatlan gyengeség és perspektíva nélküli szűklátókörűség.

Kleopátra

Király, ha ilyen, elveszt mindent, éppúgy, ha Papnő!

Ophélia

Az Udvar, mint a Börtön, egy zárt ketrec; az égi rács hálózatain a halak: a vágyakozó, napra forgó nyakára, e láthatatlan, leheletfonálú égi rács, szellemfonál csavarodik, és hiába kiáltja: Hamlet!, mert Hamlet fogoly! Foglya a vének borzalmas titkainak, melyeket fejteget, felfejt és végleg, a maga pusztulására is, bizonyít!

Titania

Által volna mellette vészben és viharban, lettél volna sarkában, védeni meg őt minden viszontagságos életundortól, hogy megelőzd a vést! Láttad volna romlását előre a Háznak, és akadályoztad volna meg! Ki szeret fiút, megmenti apját is!

Cressida

Sorsától, mi a teremtetett lény titkos szerkezete, mit rámérnek a istenek, megment-e Szezelem valaha is?

Titania

Tündéri tudás kijátssza a sorsot a bölcsélet, mi nagy szemként figyel, de nem figyelő, csak a térben eloszló isteni Lehelet, a szerelem és szabadság szimbóluma! Vetted volna Hamletet ezen áldó lehelettel körül, hogy távol közelében is óvod és félted, és áldó aurád kíséri, mint kegyelmi felhő, papnő és jósnő, melybe nem jöhet be romlásotokra kígyó; megérezted volna az apa elleni veszélyt, és hogy honnan közelít az!

Júlia

Nem vettem-e körül áldó árnyak fellegeivel kedvesem arany testének napkitöréseit a határtalan szerelemmel, de ő, ha Férfi, tán tengernyi csatamező frontvonalain áll helyt, nem csak a szerelmünkért! Matróz a háborgó tengeren, mi a város korhely élete és téveteg, könnyen eltéríthető szelleme, ha baj van, és ki sokat kínál, nyert ügye annak van.

Cordélia

Háborgó a világ és a tenger istene, ha Mars a Szezelem ágyában, de az erinnisszek és a párkák sem pihennek; sok nagy, nemes erőt kikezd csavaros és ravasz észjárás, mely nem egekben harcol önnön magáért, hanem kis házát és egy székét védi csak, mert nem is láthat képzelete sem kitörő, aranyárga napba, a nagy magosba, de lélektől-lélekig sem; tán ő ne lenne az istenek kegyeltje, míg a fennen küzdő, ha el is vérzik, az égi szférák feltöltik fondor-cseles áramlataikkal üres porhüvelyét, ha nem is gonosz és rossz az, de jó, és harcolni kell, mert nagy a kihívás, és nem vagy egyedül!

Cressida

A nagy harcosok, kiknek láttam vére hullását, és nem nőtt utánuk fecskefü, de én őrzöm emléküket, és bennem szabad haláluk, a vereség, mert másokért voltak bátrak és merszek, és Én szerettem

őket, de bennem is harcolt jelenük, hol egymással, hol egymás ellen: a papnő dolga a befogadás emlékezete és az emlékezés.

Desdemona

Papnő, ki én nem voltam; papnőnek lenni, legyen pogány, avagy világvallás papnője, már hatalom; hatalom nélküli a szerelem, mely egy szenvedő Katonához húz és érzed a szíved facsarja minden szó és minden tekintet, hogy menekül tőled árkon-bokron, ki az ablakon, de a szíved, mely, ki Nő, nem hallgat sosem, el nem hallgat és vakká nem lehet, hogy a szív nem látott üregeiben e Katona leljen örök hazát és otthont, hogy a lövészárkokban és szétcincált húsban, kiontott vérben és lézengő-gyökértelen-semmis lelkeinkben is egy otthon lehessen. Démon nem tanyáz így, de a titok, az érintettség titkai, hogy facsarja szíved élete kínjai, lesznek tiéd, és árulás lenne a feledés, bár ott van mellette a könnyűnek tűnő szeretet is, ki bölcs adományozó, mértékkel ad és szolgáltat ki magát és magad, mert enyhíteni kívánja titokban a bajt, mert egy hajóban evez olykor a vén csataló és a gyermeki kereső, és a kereső, ki tiszta és naiv, be nem csapja magát soha, mégis becsapható, de tudja, becsapják: látja a vének alkuit, alkalmazkodó gesztusait, és szívük látja szívével, mely nem ereszti!

Perdita

Vének között csak vesztegel sokszor a Fiatal érdeke képviselő nélkül, mert minden édesapa is egy önző, fáradozó zsarnok a múlt tükrében, hát még egy nevelőapa, avagy egy gyám!

Féltékenység öli szívét a nagy ragaszkodás szenvedélyeinek, mely félti önnön magát a nagy vesztesnek látni, és így lesz vesztese nagy szerelmének, mely nem lát mást, csak önnön vizeit: így nem érezheti poshadt vizét lelke kísérleteinek, eltörölni érzeményit szerelmeinek, lenni bölcs okosság, kihívás nélkül langyos, avagy keserű lesz, megkeseredik önmaga, ha nincs viszonyítása, a méltó társ, ki imádott ellenfél, barát és szerető, anya és tündér, boszorkány és hárpia! Nagylelkűség a nagy szenvedély, hol a lélek határtalana hevíti érzelmeink és lángcsóváink egymáson egymást erősítik; a vágy újra éledése minden csaták halálai után, amint a Nő vágyik a Férfira, ki Istentől övé! Istentől, mely akaratot ki nem kezd a világ ezernyi ármánya és perpatvara, és ha minden tükör törik is, az Idő, mely ítél, ki kicsoda, ki kinek igaz társa és párja és miben az! A világ egy tört tükör, és míg bennünk e tükör az Isten tekintetén újra összeáll, meglátjuk benne ki miben társ és partner, ki halál, ki az, ki bennünk újjászületik, ki élet forrása, mi folyik és patakoz, és kinek mi érdeke és célja, szemét ránk szegezni, tán a végső mérget készíti tán gondosan minékünk, mit ugyan nem hagyhatunk, de ellenségeink is szeretni tanított nekünk!

Júlia

Ellenségnek nevezni a ragyogás fennén fokát, mely túltesz napok együttes uralmán, naprendszereik szövetségein is a kihívása e szerelemnek, melytől félnél csak igazán, ha nem lennél bátor! Bátor ám, de nyerni, nem halálra vinni ragyogó ellened; a bölcs szerelem, ki vár, míg tudja, nincs kire várjon, de nem felejt szerelmet és vágyva sóvárgó akaratot, mert oda tart, hová röptette nyilait a megálmodott és vágyott jövőbe, mit látnia nem sokaknak volt módjában, csak ki a távol kék egekbe néz, és a horizontokon nem csapja be a kelő és a lemenő nap, hisz naprendszerek őrzik álmát, míg felnő, és ellenérzéseit is kiheveri, mert felgyógyul csupa test sebeiből, és kiontott vére helyett a kegyelem áramlik, és már nem mérgezhetsz, ki él és ki halott, mert Isten a kegyelem és az irgalom!

Titánia

Te, kit Ellened kipécézett magának, de meg tudott-e menteni a nagy Szerelem, és ki azt játszotta el a sors által kiosztott darabban? Az Érzés volt-e akkora, mint a játék hevülete, a hajtott lovakat

elsőként célba behajtani, avagy állt-e veled, Családjával Családod előtt élő pajzsként Téged védelmezni, és garanciát hozni és kapni kegyeivel? Nem szolgáltatott-e ki minden és mindenki Játéka, az érző nagy szenvedélyt, ki lett minden és mindenki ellenében a Vesztes! Ki vesztett családot, ha ideig is, testvért és szokást, a hatalom elfoglalt helyein. És nem öldökölt-e szerelmed és barátaid és testvéred, míg téged mindenedből fosztogatott az Ellen. A Szerelmem a nagy útonálló, ha nincs benne irgalom, belátás és könyörület, csak hajszolja, mi véli, neki kijár, az övé, de egy Vak Koldus, ki rózsaszín egekbe néz!

Cressida

Szerelmem köteléke, mi lenne házasodni a Harc helyett, de bölcs belátás segít csak, míg az Ember, ha Fiatal, nem látja át a Csataférfinak finom frontvonalain nem ismerheti a csomókat, mibe épp őt akarják belekötni kíméletlenül a birtokelv jogán, és hol az Isten szerelme, nem halálra kínozni Apát, Fiút és Leányt, hogy lássa végül mégis elvérezései okát, sebhelyes testének porhüvelyét és a tengernyi árulás okát és miértjét!

Júlia

Az élet tragédiája, hogy úgy szövik az élet szötteit a hatalmasok, hogy hatalmuk megmaradjon, és ez úton áldozat a jövő teremtménye, a felosztott Tér martaléka lesz minden nagy álom, de van-e ragyogóbb az isteni remekbe öntött Férfinél, kit Isten magához vesz, és a pártolt leányhoz az oltárhoz vezet? Van-e remekebb egy Testvérnél, ki nem hepciáskodik, nem hetvenkedik, hanem védelmez titokban és alkukra bár nem les, de jó akarat vezérli, és így a heves indulattól mentes, megértésre törekszik, és kívülről, felülről látja viszonyait, míg belül fél, hevül, egy kerecsensólyom, réti sas perspektívájából ítélkezik, mely nem súlyosbít, de enyhíti a bajt!

Titánia

Generációk alatt az élet át nem alakult annyira az ember, mint mondjuk a fénykorszak és az információs technika gépsorai és programozási folyamatai idején. Az ember emlékező állat és a rettenetes angyalok közt a létrafokokon milliárdnyi csapdának kitéve a lég, a víz, a föld, a tűz frontvonalain, míg tán ura lesz saját elemeinek, az eredendő bűnnek és a kollektív és családi tudattalannak, mely rejtve tart fogva tán generációkon át, míg meg nem emészted a vörös és barnás sárga rém és szörnyszülöttet, mi a világ? Sárkányok Harca, és benne mi nyomorult és szerencsétlen Emberek, kiken milliárdnyi a visszaélés, az árulás, a kiszolgáltatottság és az élve eltemettetés, a soha meg nem könyörülés, és a méltó jutalom csak várat magára, de mindennapos a kíméletlenség és könyörtelenség, mivel a hatalom szemedbe néz, és nem a méltó kapja örökét a jónak, hanem ki benne habzsolja részét és ítélkezik feletted!

Kleopátra

Te, tünde Szellem, ki árnyvilágban, a levegő alakjai közt honos, úgy gondolod a földi uralom Mágia nélkül való, és ha sérted érdekét, nem tiszteledd, de még csak nem is kíméled, és mit épít, lerontod másodnapon, kedves leszel neki, te fennen járó, orrod fennen hordó árny és űr-szellem, holt halott árnyékvilág a múltból, Te múltban élő, halál pálcikáját szívod, ha sérted a Jelen érdekét, mit vársz, kíméletet és kegyeletet? A Hatalom kíméletlen, mert az, ami van; és a Szépség, mi elérhetetlen és megragadhatatlan, a Szent Szellem és Lélek, mi a legnagyobb Lángelméket összetart, a Te tünde csalóka világod, mi nem fogható; a hatalom bírja e tünde tünékeny világot, de javai foghatók, és beléd lő és szitává lő, ha tudattalan sebeid siratod világa előtt, miről mit sem sejtve tudomást nem veszel.

Voltam én diadalittas, ha pár napot jelentett is az, és egy két hónapot, mikor a világ két fele ágyamban találkozott, és én őriztem önnön magam évezredeit, míg az érdekek frontvonalán meg

akartam tartani egy Szerelmes Birodalmat. Gondolod, ki istenek karjain egyszer a legnagyobb lész, nem veszhet-e az?; hisz kényes e határvonal, melyen hamar elfektet az erőharcok változó állása, minden jószándék ellenére is. Lehetsz-e királynő és papnőként oly kicsinyes és korlátozott, szellem és lélektelen, minden képzelet nélküli lény, hogy meg sem próbálsz, mit rejt lehetőség, nem más ellen, de tieidért?

Perdita

Legnehezebb annak, ki már nem is emlékezik arra, kik is az övéi, mert ármány és féltékenység, bús erőtlenség, nemtörődömség, önzőség, ostobaság rút bűnei felejtetik vele égi származását, hogy birodalma a fények hazája, hol a létezés van, erőharcok hullámain helyt állni a nagy kihívásban valakikért; e nagy energiák közt, mik istenei, kik élnek, még ha hallgat is róluk a fennen hülyítés, hogy mindenki egyenlő, és nem erkölcsöt prédikálok, de nagy erényt, hogy a szíved elkártyázni nem lehet büntetlenül, főleg, ha az az egyetlen, mi néked isteneidtől, az ősi nagyjaidtól megmaradt!

Királyi sarj eredetem ismeretlen volt a Pásztorok között, kiket ért sok veszedelem, de mégis nagyon vigyáztak rám, és sokan már nincsenek a földi határban közülük, de van még közel pásztori Barát, ha sorsa nehéz is, hisz ki királyi sarj közelébe kerül e földi téridőben, más királyok bosszújától kell tartson az, vagy rövid életű szimpátiáját élvezzi egyes másikának, mi oly sérülékeny-sebezhető, jobbára mint a nagy Szerelem.

Ó, elveszett Én, a tisztázatlan viszonyaim között, a tudatlan-tanulatlan Szépség, Jóság és öntudatlan Igazság, ki kedves az isteneknek, mert árvaságában, nincs ki lefoglalja és nincs körülötte sok foglaló és foglalás sem kis energiák perpatvarai, avagy simulékony alkui.

Kleopátra

Csak matematikus beszél a nagy energiák és nagy számok törvényéről, ki a számok alkalmazója; a fizikus és informatikus tudja, az anyag és öntudatlan szelleme fel nem is érhet a fényes és tudó Szellem energiaáramlataival és rejtett és titkos uralmával a tudásnak, mi a megértés gyönyörűsége. Számomra nem létezett az Ellenség fogalma, bár nem voltam a hatalom ügyeit tekintve tudatlan; nyílt elmével barátnak tekintettem, ki megjelent szférámban, és úgy kötögettem, hogy az előny közös legyen, és ne érjen senkit károkozás! Szférámban a Szerelem szemei honolt, ragyogó, fényes, emelt fejjel a legerősebb és legravaszabb, uralomra termett Katonák, Férfiak, kikről, ha szemem leveszem, szegényebb csak én leszek magam; gyilkot nem tűrtem szférámban, a szerelemmel ellent álltam én, ha nem szűnt a negativitás, sem ármány, és mást az árulás vezetett, engem mégis a ravasz szelídség; mégis, ki gyilkolni próbált, vagy nem vett ember-számba, félelmet nem ismervén kiálltam ellene.

Desdemona

Te, fennen fényes alakja a női nemnek, melyben évezredek tudása kulminált szellemed erőfeszítésein, hogy a Jövő nagy Birodalmának mozgatórugója Te, egy Nő levél, és én, ki szívem facsarodásánál tovább nem jutottam, míg Férfit menteni úgy akartam, hogy később én szorultam mentőakciókra, hogy halálom épp baráti és szerelmesem kezétől ne kapjam, mert elterjedt a mérgezett köd, miben leledzik, ki él és létezik, és kevés a Bölcs, ki átlát ármányon és furfangos cselszövésen, mely gyakran tragédiák melegágya, de néha komikussá lesz a tragédia az ismétlésben, ha a hősök megmenekülnek és a mérget adó és cselszövő bukik végül, mi nem kíváncsiakunk mégsem, de szeretteink nem hagyhatjuk!

Júlia

Tragédiák sorát bár el nem kerülheti, ki a földön hatalom közelébe téved avagy születik, de kínhalálunk gyötrelme és fényessége új utak lehetősége leszen, ha a fő el nem rothadt, nem rossz akaratú és nem ártó szándékú.

Miranda

Bánod-e szerelmed, ha tragikus sorsúvá leszen az? Bánhatod-e, ha tudatosodásod, majd öntudatod és világról való tudásod általa szerezted?

Júlia

Szerencsés sorsú Te a szerencsétlenségben, mely Apát bölccsé és nagy hatalmúvá téssen; én szerencsétlen a nagy szerencsében, de családjaink azok, akik.

Ki ne vágyná a földi boldogságot, az életét azzal leélni, ki Isten szerint az övé, hozzá tűzön-vízen át hűnek megmaradni, kedves az isteneknek, bár nem tudtuk nélkül való a tengernyi sorscsapás és ármány, mi ma a szerelmeseket éri. Család és barátságok, otthon és haza legalább akkora súllyal esik latba, és ki ha ellenük nem is vét, de nem is segíti érdekeik nem tartja szem előtt, máris az ellenszenv hálóiába beletekeredik.

Cressida

Igazi ellenség mégis az, ki folyton hiteget erő- és tudásfölényében, a titok, de mindig tudja is, nála nincs esélyed, és bármit csinálsz, mindjárt más kell neki; nem mintha neki hízelegni akarnál, csak mint pókhálóban a légy, a létezésed alkalmazkodást kíván, ha nem akarsz a háló hullája lenni, a kiterített, ami azonban csak idő kérdése, ez a létezés fennen természete, hogy háló és hullámozás részünk, és míg a hullámok átjárnak, nincs oly teremtetett lény, ki Hálóba ne tévednék, valamilyenbe; mára a sugártechnika otthonunk, bizarr és kínos, gyötrő Otthon, mert látatlanul intéznek el, kik nem biztos, hogy igazak, csak jó és pontos a retorikájuk, tartanak tőlük, és a nagy mágia övelük, ismert halál a fegyverzetük, szötteben a szál és a biztos haszon. Mégis, az ellenség, ki is, nehéz azt megmondani, hol a titok és a leheletnyi légi szötteben a rágalom és ármány nyelvezete, és hol valakiket kötelező szeretni, valakiket pedig nem lehet. Az én Istenem nekem nem ezt sugallja, tanítja; más mondja: gyanús, ki mindenkit szeret! Gyanús, kit hamar bűnbaknak kiált ki a csatarend; úgy állsz ellene és sikerrel, ha ellenség szerelme fel sem merül, mert öntudatlan marad az ellenég ténye, de szereted, kit természet szerint szeretsz, mert a hatalom mindig maga javára kötöget, de mint Papnő, figyelmen kívül a Hatalmat mégsem hagyhatod, mert kész bukásod; mégis nem vagy már Papnő, ha Isten helyett a királyi Rend diktálja állásaid, vagy egyes érdemtelen kivételezettjei a hatalomnak.

Titania

Félnél-e a nagy Semmiben, királyi és papi rend nélkül lennél-e egyedül, avagy átjár a légi királyság és szemek metszéspontjában létezel? Köt-e másokkal és másokhoz gyémántkötés, mi erény, és a nem hagyhatod parancsa, és miként?

Cressida

Ismer-e bármi rendet valóban, ki kívülről kapja a létezés parancsolatait, és szívében, lelkében át nem lényegül? Érti-e a valódi rend lényegét, hogy királyi rend a közért létezik és a papi rend az ég miközöttünk? Mégis a köz csak úgy tisztelhető, ha nem hányják homokra és az egyén tagjaként magára büszke lehet, önmaga maradhat. A maga öntudata, az abszolút tudatosság a boldog semmiben a nirvána lakosa, és ha oldódni tud a szeretet közegben, úgy létlenül hullámozik, mégse halott, de Istenben élő!

Júlia

Nincs fájóbb, mint a legkedvesebbet kiterülve, avagy szenvedni látni, és a halál kínszenvedésében, melyet igaztalan rád mért sorsod, eltorzul minden, és megbocsáthatatlan halálod miatt immár minden; a szerelmed halálát látni tán gyönyöröd csak, mert miért nem vigyázott rád, ha neki jutott e feladat? Avagy téged megölni küldték csak őt az istenek? A halál gyötrelme, a kínhalál, a gyötrelmes megsemmisülés, mit kiérdemeltél-e?

Kleopátra

Ideje van az életnek, ideje a halálnak és a visszatérésnek, a megbocsátásnak, az erőnlétnek, a hűtött hűvösnek, a vonagló gyötrelmes vegetálásnak a szellemi életben. Él, mikor élhetsz, önmagad jól ismerve és igényeid tisztelven kérj bátran, de nem biztos, hogy teljesítik! Lehet, hogy olyat kérsz, mi teljesíthetetlen, és magadra maradsz. Akkor ez a természeted igaz óhaja, ha meg nem hajlik végleg derekad, mert a másik válik fontosabbá! Ha valamit lehetetlennek, megbocsáthatatlan önfeladásnak érzel, nem jó partnered az az életre, még ha vágy, vonzalom, szeretet hozzá is kötözne gyönyörűségedre. Kérni is okosan kell és attól, ki megadhatja! Ha megkapsz valamit és az élet lehetővé válik, hátra ne nézz a halálba! Ha mégis halál jó, fogadd el, és tarts ki önnön gyökereid nedve, nedvessége elég!

Cordélia

Bírja-e értékelni tán a hozzád legközelebbi is az igaz szeretetet, ha az nem bolond és nem őrült, nem fejvesztett ígéretés, de virágnnyelven teleírván szerelmeddel a papi és királyi rend? E két utóbbi hálójában a halak, és hol marad az intimitás és gyöngédség, a másik szépségének lehetőségére való odafigyelés? A párkapcsolatot nem rontja-e meg a párkapcsolat, avagy a hatalmi nyalábok kötegei? Bízhatok-e igazán, ha a másik igazán más, hogy nem lesz hátam közepébe szúrt kés, az ellenek kanál?

Miranda

A nagyság ott kezdődik, ha hálóban a hal, látsz és tudsz valamit, mégse fejtesz ki ellent, de fennen járod útjaid, bízol, hogy jó úton vagy és jó felé tartasz, ha megtart az álom, hited és a látás képessége, mely életed keretein is túlmutat, és mi tragédia egyszer, tán máskor az válik javadra.

Desdemona

Mit jelent a Fekete? A bőröd színe, hogy nem zöld-fehér, lila, piros és tarka? Mit jelent a szó Fekete Sereg? A nyomorult, a nyomorultak, a kisémmizettek, az áldozatok a sorozatos visszaélések áldozatai a feketék? Mi a fekete? A sérülések és árulások, a kiszolgáltatottság sorozata és sorozataiban lenni a lánc szeme, mert a légi, legfinomabb szóttas is, a csillagok is lánccá válhatnak, ha nincsenek a szerelemben! És lehet-e az igaz Isten rabság és zsarnokság, az állandó kínszenvedés valakiknek? Nem! És nem! A fájdalom, a kín szenvedő nyomorultjainak, nem jár más, mint plusz teher?

Miranda

A szenvedély viharai, a meg nem érdemelt, igazságtalan és igaztalanul vágott mély, nyílt sebek elvérző, elerőtlenedő pulzálására a sót az önti, ki vágta a sebet, ki az? Nem más, mint lassan kízó hóhérod, mert a seb nem enyhül, nincs a varratnál a seb hegedő, genny nélküli gyógyulása. Egy kínforrás csak, mi nem gennyesedik, el sem is mérgeződik, de nyitott, vérző seb pulzálása a mi szigetünk. A hatalom, a tűz körüli tudás, mi ellenségeid közé játszik be újra ismét, hol helyt kell álljon szerelem-többleted, mit újra és újra elfogyaszt és legyilkol az ellen, aki itt épp téged, a szép, jó, igaz és szabad fenséget nem tűr meg, mert ez energia-többlet, e fennen tekintet nem tűr szűk provincia bennfentes kapcsolati uram-bátyám ismeretségi, megkent hatalmi szűkössége. A

Vihar, a sötét, mindent elsöprő Fergeteg, mi is az, mit itt hagy, mi itt marad, a túlélő, mégis kicsoda, és miért nem haltam én a viharos tengeren, ki magam semmire nem tartottam és másokért éltem, mások tekintetén nőttem fel, a mást rajongva imádtam, míg nem léteztem én, míg nem voltam én, csak egy gyökértelen, a semmiben, légzőgyökereken szorongó, létezés nélküli tudatlanság és vágyakozás? Mégis, míg gyötrődve vágyakoztam, és őriztem pár arcképet szívemben, a természet áldott oltáraihoz vittem szívemet, egy Istentől áldott, pogány, szent papnő megtartotta szilánkosan tört szemem, és kívárta kegyelme irgalmában, míg a Tükör újra és ismét összeáll!

Kleopátra

Nincs esélye a Hatalomban a tobzódó óceánnak, kit hatalmas hullámai csapkodnak és vernek és nincs nyugovása a szív lélek szellemének! A hatalom a kifinomult, mert finomított tudás szelleme próbál illeszkedéseinek alkotni e földön, és tán sikerül mégis, nem tragédiát! Kikerülni bölcs tudás erőin leláncolt föld tengernyi kínját, gyarmatok elsivatagosítását, hol nem terem virág, csak kínhalál! Tán megakadályozható egyesek végsőkéig tartó kizsigerelése, nem odadobván őket a Nagy Halál ökegyelmének, avagy a Kisértő tengernyi cseleinek, mi széttartó erő és erőnlét, a hatalom milliárdnyi szeme és eredőjük, mi lenne a gyémántkötés? Hol itt a Teremtő e gyémántkötések közöttésén, mit egyként hallja szavát ez és amaz, és mind mást hall, mire hivatkozik? És hol itt a kísértő Ármány a Teremtés igazai között, ki a szolgálja egy hatalomnak, és ki az, ki látja, a hatalmak illeszkedő erőnlétének osztozkodásait az erő elvén? És miért a Rontás? És a Pusztító angyali sereg minek, és mi alapján dönt ki, gyilkol le, taszít ki, tán épp kit szeretek, hogy később tán épp őt ki- és felemelje halottaiból az angyali, isteni sereg? Mi az Idő, és mi alapján tart meg, vagy ront meg, emel fel az árból, és dönt pusztulásba? Megtart-e az Erény, mi nem Erkölc, de emberség, a szív bölcsellete, igaz elme helytállása az övéért? És jelent-e valakik védelme másokat védő ellenséget? Csalódik-e törvény szerint minden szenvedélyes alkotó nagyság a világi szörnyella de frászbán, magában, legyen az bárki is, avagy léteznek jó csillagzat alatt születő kötések? Derült ég feltétlenül elborul és beborul-e? Tiszta tudatlanságot elmérgez és megront könnyen a romlott tudás! Naivság, nem tudása a világnak nem ismerete, ha isteni rend is, nem bölcs és nem tudó, hát Istene kevés, mert övéit könnyen mészárszékre juttatja, és nem képes megvédeni! Ki tudja és látja Istenében miként határolt, de végtelen határtalanság Istene szellemének világlelkét gyarapítja és megtartja, esélye annak van itt e Kék Bolygón nagyot alkotni! Mint hasított fa hever egymáson a világ, taszítja, nyomja, összefogja és vonzza egyik a másikat, míg így mindegyik determinált!

Ophélia

Míg és mikor, még kiscipőben és kispályásan a nagy szenvedély örvénylő ciklonába kerültem én, egy öntudatlan mag, mire az Udvar szemet vetett, és öntudatlan próbáltam kivetni egy tiszta lény igaz bensőm szeretet-fonalát, míg roskadoztam terheim alatt és a romlottság párviadalain a hatalomért üzérkedők közt haldokoltam és rogyadoztam a terheim alatt, kik, a hatalmasok, eszközüket terelgettek és helyezgettek hol ide, hol oda, de mindenhol az én szívem vére folyt el és szakadt darabokra, míg az öntudatlan énem, mi nem is volt, veszthettem csak; nem volt kár érte hát! És szellemem, mely mindennek érzékelésére egészségesen van, az Udvar viharos rengetegében, a tébolyító, örült nyomásban tört szilánkosan. Tört tükrömben tört énem szelleme vágyakozott az egység harmóniáira, az egész látásának, a szabadság erőinek bölcsesség zseniális szerelmeire!

Kleopátra

Hatalomban nincs ez egység harmóniái, hol minden hajszál árnyékot vet, és ha rendezett kontyba is fésülve hajad, a kristályszerkezet magad vagy, melletted egy másik kristály birtokolja éppúgy a

Szépség Energiáit, és semmi sem őríz attól, hogy ő másik Birodalom gyönyörű és legtehetségesebb fenegyereke, kiért titkon élsz és halsz a vágyakozás tébolyult tüzein, mik védenek is, hogy isteni csak, ki kibírja intenzitásod, ha más is Birodalma, mit épít, és tán így lesz Birodalmad örök érvényű, sziklaszilárd kövezeten a vele való együtt létezés bölcs okosságán és rugalmas alkalmazkodó illeszkedésén, hogy tiedért élj és halj mégis, és őket a fennén lég tiszta kék ég nagy hegyei és a hegyek ragadozói közt is el ne felejtsd!

Ritka alkalom a földi történelemben, hogy isteni Nöstény ellenérdekelt Hímmel, a nagyság, a fennén való nagy szabadsággal örökkévalóságot alkotott; a földi energiák a nagyságot, ki az Égi szféra szabad fennén valója, le ne húzná szűkösség Érdekei, mi a más érdeke is, a bőrdön fel és alá csúszó-mászó rengetege a Halál féreg-Uraságainak. Hátba döf, ha túl soknak talál, még ha még senki se vagy is, de ő azt hiszi, már is vagy valaki, elgáncsol mindenek kezdetén tört szűr szívedbe, ha hatalmasokkal együtt lát, vél magad vagy hatalmas, és Isten mégis így lesz benned élő erő és fennén szabad Dallam, hullámozó Szabadság Lelke, a Teljesség, mert az Uton az Erény voltál és jó Akarat. Halál és Örökkévalóság is egymást határolja az isteni Műben, és a nagyság, a dicsőség mértékét az isteni Arc hasítja ki az irgalom és kegyelmes erők diadalán!

Birodalmadon belüli törésvonalakat kikémléli az Ellen, és ott támad, hol leginkább fáj, mert kémei előbb kiismernek, mint az érzékeny-sebezhető sérülékeny Szerelem és Barát! A Birodalmadon belül is megtalálható minden és mindenki, mint a másik Birodalomban: a Természet köteléke, mi fennén jelzi szíveden túl, ki vagy és kiben mikor, miért, mennyire bízatsz, és miért igen és miért nem. Ez a Bőr tudása, a Közelség aranyai, tetvei, poloskái, piócái és a Lét majma, tigrise, párduca és oroszlánja! A vadállat kedvesebb, mint a csúszómászó és rágsáló, de a bölcsélet és imádság, az oltárokon a Magad Áldozata, mi kedves az isteneknek igazán; mást áldozatul elvéreztetni folyton és levágni aljas gyávaság, és romlásba taszítja a Hóhért rövid időn belül, mert az áldozat felépülhet és felgyógyulhat istenek kegyelméből, de az örökös Hóhér romlottságában elaljasul!

Júlia

Fennén légi harcok martaléka könnyen lesz szerelmed, a hön szenvedélyes, nagy Álmodót könnyen vet álnok, fergeteges Vihar ellenséges partokon figyelő szemek célkeresztjébe! Tenger-nyi kín közt, így megtartani szerelmed, látni őt ellenséges hullámok görgetegében segítségért kiáltani, és őt ezernyi csel és ármány közt védelmezni, mily megbízatása ez az isteni erőknél?

Perdita

Felejtheti-e elveszettségének rémeit és démonait, mikor nem álltál Kedvesed mellett, és tán épp ő, féltékeny szeretetlenségével, bizalmatlan hitetlenségével, vakságával ítélt rettentő kínokra téged, és évtizedek, tán évszázadok elveszett létezése, óvatlan szűklátókörűsége lesz a bér, meg nem értés ostobaságaival dacolni kénytelen; megbocsáthatatlan tán, ha nem is érdek, de az elme szűk keresztmetszete avagy zsákutcái, mi vesztéglésre vesztéglő vesztéglő hamis kutyagolásra, sőt rabságra ítélt újra és ismét pár kis szűk csoportérdek köz- és népiérdeket, szeretteid!

Cressida

Kié a Mágia Uralma, kié az Önuralom, ki a Hit eljegyzett Mátkája, ki Tudós, Látó és a Bölcsesség Szerelmese, az is juthat nehéz sorsra, ha mértékét tud is, de más nem, csak önnön érdekét, és így a Bölcs másokat védvén, másokért ellenáll és tán kegyetlen hozzá lesz a Sors, lesz száműzött hontalan, avagy kiitatják vele sokadjára a méreg poharat!

Perdita

Nem vagyunk-e mind elveszettek az Idő Gyermekai, ki előbb, ki utóbb, de élete pókhálószövetének fonala időnként elszakad, avagy lehetetlen átkozott módon csomósodik, hogy nincs Isten, ki tragédiák sora nélkül a csomót kibontja, kigombolyítja, jó, jobb, ha rögtön elvágja a hálót és pókostól a sutba veti; leszel hát magad a sutba dobott!

Miranda

A nagy száműzött lehetetlen Dicsősége, mi igazán keménynek nevel és nem felejt, ha maga lábán egyedül kényszerül világ és istenek ellen helyt állni hazátlan, szeretetlen önnön és mások becsüléséért. Száműzött bel- és külvilágban tán otthonosabb az Érzés, de kétes megbecsülés, mi mások ellen hergel és vezet csatarend első csatasorában!

Ophélia

Vesztésre van ítélve, kivel az Otthon nem kemény, és nem ismerteti eredetét és vele járó feladatait, mibe lassan beavatni muszáj, mert a külvilág nem kegyes és hamar levág nemtetszése a Rend! Kinek önnön magja nem szilárd, mire épülhetne új egyházak régi istenekkel, kinek szétszakíttósága, mint elhasznált, rongyos sejtiszövet, bomlik csak tovább, mert bomolni a jó a vég érzetén, miben reménykedhetne az, kinek magja nem angyali rend pontos kimért, éles döntési sorozatai, mely nyomán élete megtervezett szerkezet, melyet ha sért ördög-angyal-isten tán, egyre megy, mert a sértés nem marad sértetlenül és megtorlás nélkül: ez az önbizalom és önfelelem, az önvédelem, öntudat és önértékelés, mely későn lett enyém, mire hajam szálai őszülni kezdtek és tengernyi áradat és áramlat mosott át a vízőzön és tengerár volt hol apály mi máskor dagály és árvíz, vizesés és felhőszakadás.

Perdita

Néz rád a nagy harcos ellenfél és sas felét elnyeli a feketeség, a halál ismeretlene, ne szánnád-e meg nagy harcos ellenfeled, még ha e szánalom lévén még elveszettebb lész légyen magadról szőtt álmaid, ha az álom nem lehet való és elcsábulsz csak minden fennen nagy valótól, szép ragyogó könnyűség látszatától, és alattomos-álnok szeretettől, mely szeret, hogy magához kössön, és így uralma alá hajtson, és így tegyen magáévá a fennen hasító éles harci fegyvert, kitől fél tán a nagy szerelmes!

Cressida

Ki mit tart méltó fegyveréül, igaz érző szív érzeményit, mi szemének gyémántsugári kötélmeinek szövétéki, avagy ravasz-csábító fondorlatos rágalom-áriát a nagy szeretetközösség egymásra találását kikezdeni, így védeni s tartani meg múltbéli ma vélt és valós érdekeit. A cselszövő, a tragika, a nép leánya, és a megtartó Génusz, Lángelme!

Titánia

Rendezői Színház nem kíméli a szöveget; a sok Rendező Úr, ki istenek helyett isteni szerepre tör. A zenés színház ma sokszor a Film, hol a szövegem bedarálja hang- és fényeffektus, kosztüm és a mozgás a térben, a színpad elrendezettsége, a háttér és a tér megannyi tere-fere, és felfal a Zene, bár muzsika hangjain hullámozik bennem a tündéri hallgatag szöveg, mert ki sokat beszél, a kutya, ki ugat, nem veszélyes az, de elűtheti villamos és tehervonat! A hallgatag figyelők a veszélyesek, kik nyelnek egyet ma, míg hangjaid fülmembránjaikon hullámokat vernek és rezegtetnek, mik lesznek parányi tranzistorok a 0 és 1-esek harcában, hol folyik, avagy nem az áramszolgáltatása, az elektromos árhullám, és holnap nem vagy már az élők sorában; a nagy hallgatók így rendeznek, ezt ne felejtse el! Elméd bomlik, avagy szíved pattan szét, reped meg! Nem tudhatod soha a

nagy hallgató kegyel, avagy kedvetlen, tán haragszik, tán gyűlöl eszementen és eszeveszetten, akkor csodaszámba menne, ha megmenekülnél!

A nagy Hallgatók szövevényében lenni Szál, kegyeltje, avagy a Sors kiteszítottja lenni a Párák szötteiben dicsőség, avagy romlás és pusztulás osztályrészed!

Rengeti a Világot a Sas-Szárny fennen szárnyalása!

Cressida

Kik a 0-1-esek? Kérdelem én?

Titánia

Kik a virtuális világ fennen fenegyerekei? Kik voltak egykor, állítottak valamit és ezért megsemmisítették őket, innen-onnan jövő sugárkötegekkel, mert egykor maguk látták másként a jövőt, és a nehézkedési tér-idő-viszonyokat másként képelték el, mely szemet szűrt?

Cressida

Ők lennének mára, a semmisült-legyilkoltak az Egy akol legyilkolt Bárányai feltámadása? Ilyen egyszerű lenne a képlet?

Titánia

Mit jelent neked az Egy? Azon múlik, kik tartoznak bele, mennyire átjárható e halmaz, a sugaras eszmék alkotó szövéténekén?!

Cressida

Megmondhatatlan az Egy mi és miként alakul a van áramlatain, mi az ami van, miként és hogyan és ki állítja létét, és mi a ki- és megtagadott, és miért, és mi az, mi semmisül és mikor és miért? És a Van, mi az a Csoda, ami van és miként változik, mikor és miért, merre mozdul el, mi árnyalja, mi színezi és lényege csak mi folyton láthatatlan a részei kezein átadandó? Minden mi él változik, ha igaz, folyton átalakulóban a felszíni fodrozódás, de a mély csendes, hallgató és sötét tömege, mi elnyeli a fénysugarakat és a mintázatain dönt és határozni kénytelen a behatárolt és korlátok közé szorított Élet!

Júlia

Dönthet-e önnön maga ellen a Teremtmény? Tán kint és fájdalmat szeret, avagy rosszindulat vezérli és megértésre képtelen, avagy makacs és akaratos, de lehet bölcs és ezért hajlíthatatlan Fenség? Lehet-e Vak a határtalan Szerelem, avagy éles szeme csak neki van, ki mozgat világokat? Szerelem határai lehetnek-e ott, hol a világ határai, avagy a Szerelem, mi vigyáz ezen Édenből kiűzetett világra, az Elveszett Paradicsomra, mert van, ki angyali minőségében őrzi Azúr és a Zűr Emlékezetét?

Cressida

Van, kinél az igazi határvonal erény és bűn, igaz és hamis, harmónia és káosz közt húzódik, de nem mint ellent mond és tagadja, mi van, de kész elfogadni, mert ez van, ha nem is örül mindig neki; tudja mégis az egészben önnön szerepét saját létezésén. Az egész Létben a látott Szemek is elfolynak az Idő Óceánján és ellenségek is nagyobb hullámaikba vesznek, mint a barátok, és fordulhat meg minden istenek akaratából!

Desdemona

Egy kis hiba a természetben nem válhat-e ordító-süvöltő bűnné, mit tán évszázadok terhe sem képes lemosni? Igaz Szerelem féltése és jósága, mi nem önmagának akar, nem ellensúlyozhatja-e az erény nélküli erőszakot és tettelegességet? Nem lehet-e, hogy erőszak maga ment meg öntudat-

lan egy sokkal nagyobb rossztól? Nem fordulhat-e a nagy Szerelem minden bizalmatlanság forrásává a hajdan boldogító, gyöngéd és örömteli közelség kínzó-közös jelenlété a Másik Szemében a rejtőzködő vád, a rejtett vádaskodás, hogy elárultál egykor, mert kevés voltál, mert nem értettél, és könnyen lettél más ujján a gyűrű, hisz az első akadálnál az ujj köré csavart az ellenség!

Cordélia

Létezik-e, van-e más az igaz szereteten túl e földi határban, mi istenek tudásához felérni képes, kinek látni engedik az igaz valót oly arányban, miként növekszik bizalmuk és közösségük vele?

Mi az igaz szeretet? Tudni véli azt mindenki, de mindenkinek mást jelent, mást vár tőle, máshogy képzelem el, természete szerint! Van ki kér, és nem kapja meg, és sértődése mindent rombol; van, ki kér és nem kapja meg, de gyötrődve küzd és bízni próbál! Van, ki szerelmének a tág égi horizont fennen szabadságát adni kívánja, mert számára az az igaz való, a szabadság szárnyalásának hazája, és van, ki megkötni kívánja szerelmét, hogy az levegőhöz se jusson, belőle ki se lásson, mert véli az ő aurájából, ha ki se lát, szeret az a másik igazán, csak őt, Urát és Parancsolóját és Istenét; másnak ez el se képzelhető Kapcsolat, melyben az egyik alárendelt fél és fél bizony, mert tudja, sok mindent nem ért és így bizonytalan örökön, mely áruhas melegágya létszen egykor! Az egészséges Bizalom védőszárnyai alatt fennen szárnyal az igaz Szerelem fennen szabad szárnyalás, míg a másiknak és önnön magának a legnagyobb jót kívánja: az isteneknél is a Nirvána békéjét és nyugalomát, mely a megsemmisülésben a legteljesebb boldog létezés, a létben oldott erényes és tisztességes látása az örökkévalóság viszonylagos mintázatainak, a maga és a másik iránti elfogadó hűség.

Miranda

Az isteni bölcsességtől átitatott, mert általa teremtettt öntudatlan és különböző mértékben tudatos természetben nem véletlen, kit vet ki szigeted partjára a Vihar! Akivel valami dolgod van. Ellenséged, tán barátod, vagy a családi és baráti kötelék, mely összefűzi a lelkeket az öröm, bánat, kín és aggodalom, hogy tanuljanak e kötelékekben egymástól, míg gögösek jó értelemben vett alázatot, nem önfeladást, nem megadást, hanem jó értelemben vett Büszkeséget, mely az egészséges öntudat és önismeret sajátja, mely bölcsessége okán maga a Szikla és a Vár, a kősziklára felhúzott falakon belüli Belső Várkastély, melyet ha le is rombol újra és újra az ellen, a belső energia rendezett tudatosságán felépül a klastromi cellák igaz közössége a szeretet és szabadság zarándokai a zivataros és viharos téridők közegében, a próbák láncolatán szabadulnak testvérek, barátok, szerelmek és ellenségek istenek akaratán, kegyes irgalmán, az erényes küzdelmek következtében!

Titánia

Hányszor fordul tán a Sors Kereke, mire végre Lélektől Lélekig egymásra talál, ki összetartozik, és nem Ármány, csel és csalétek, mi sző tovább történetet, avagy erőszak, elrablás, erő és félelem, féltékenységek, sértődés, mohó hatalomvágy, ostoba, szűk látókörű pozíció- és hatalomféltés?

Desdemona

Ki káoszt szül és teremt, maga lesz teremtettt káoszának áldozata, hisz kit szolgál, a Káosz-Úr Ura nem kímél az senkit, csak kin nincs hatalma, kire nincs hatása! Mégis, tán Áldozatként ki nem vonhatod magad e kaotikus, csupa zűrzavar világból, mégis kire tekintesz, kiben hiszel és bízol, miben reménykedel, elhagyhat-e annak mindennek felett való hatalma?

Titánia

Árnyékában még Istennek se bízz, Desdemona, de szívedben ott a Jelen Parancsa, mely alapján dönteni és határozni van jogod, majd légy körültekintő, a ki-ki párviadalain, a ki kicsodában?

Kleopátra

Míg véled, szemed összetart ellent és magadéit, kijátszik az első nagy Hódító, ki Áldozatként lát szívesen! És hihet-e Áldozatban az uralkodni vágyó, erős Hódító, ki fennen szárnyal hűs Azúr légörvényein küzd és harcol fennen minden szelekkel? Társa légy-e azoknak, nem hullatsz-e le végelgyengülésben, avagy erősebb marásán, kinek épp a Te falatod, véred húsa kell? Van mit, mikor csak kikerülni érdemes és ajánlott, van kit keresel mégis újra fennen és Ő tégedet! Jó-e, rossz-e fennen választásod, van, mi csillagok fénysugári, szemek parázsló sugárin dőlnek el sorsaink a vonzalom szférák dallamain, a viszontagságos múltak araszoló emlékezetén, kínban csúszó araszolásban, de tiszta igaz lelkeinkben millió színész játssza szerepét és igaz szívünk a Szezelem Istenét dicséri?

Cressida

Istent dicsérsz, Te fennen nagy Uralkodó, de Istené voltam én üvöltő kínban, vonagló gyötrelben és elvesztvén mindent is hű maradtam hitemhez, hazához, egy királyi házhoz, mely múlt a jelenben, és ellenséges térfeleken sem ártottam, de őrizte imáim az Új meglátott Horizontot, mely csak kitágult, nemhogy szűkült volna, és az új látványa nem fordíthatott önnön magam ellen, még ha a természet egy bizonyos energiaszinten nem is tűr meg egységet ellenséges hadszíntéren. Van kinél a frontvonal Birodalmak és provinciái közt húzódik, a ki kinek az Ura elvén; van kinél a határvonal a szakmája, mint szakértő, amihez ért és tovább nem merészkedik; van a nagy szenvedélyes, hős Szerelmes, ki mindenbe beleüti az Orrát, és Semmihez nem ért igazán, de a kíváncsisága okán szaglása remek, látása éles, akarata leigázhatatlan, szabadságvágya kikezdehetetlen, így ítékezni fölötte lehet, de nem érdemes, mert látása azon fennen szabad, nyugodt és biztos Horizont, honnan minden belátható, mely ritka lég nem ítékezik, de megőrizni igyekezik, mi rá bizatott! Mi bizatott rá? Kire mi? Van, kire egy haza, kire egy hadserege, kire a Múzsák Hazája, a tudomány és a művészet, kire pedig egy Család, mely mindezeket érinti, és melynek halmazai metszi egymást; és nem biztos, hogy az képes segíteni, ki sem nem kém, sem nem katona, kinek nincs véleménye, vagy megbújik egy árnyékos és szélvédett egérlyukban és már vadászni se merészkedik elő! Mégis bölcs az, ki szólt és kapott érte, majd visszavonult a tevékeny áldott magányosságba, egy alkotó papnői szerepbe, ki árulásra képtelen, nemhogy első nehézségnél, akadálnál elárulná az övéit és elleneit. Mert mire számít, ki még sajátjait is idő előtt levágja folyton, nincs ellenálló ereje, nincs jövő-látása, melybe a kiscipős kispályásokat lassan beavatja kín, fájdalom, mézszárszék és bárányai levágása nélkül gyógyít és tanít lényegeset, és nem visszatartja a fontos tanokat, de időben, megfelelő pozíciókban és porciókban adagolja, mi még elviselhető!

Cordélia

Nem kímél az igaz szeretet, néha kíméletlen és rosszabbnak tűnik az ellenségénél is, mert az Élet nehéz, és ki rá felkészít, hogy benne szabadon és szeretetben boldogulj, ezért kemény és követel, Barát az; ellenség pedig a mézesmadzag, ki hiteget és minden zsákutcába bevezet, megkötni saját érdekében, kénye-kedvére igyekezik használni, kinek az kell, ami a Tiéd, és míg elveszi a tiéd, a tieidtől elválaszt, nem ad semmit, csak elmérgez idő előtt! Légy hát óvatos a barátaid megválasztásánál, ne szavazz azonnal bizalmat, de ha már megadtad, ne vond azonnal vissza! Az ellenséggel pedig légy körültekintő, ismerd meg, tán holnap már barátod, ha idő előtt le nem vágod! Ne ítélj saját világlátás szerint, a másik látások is érhetnek aranyat és lehetnek gyémántok

és gyöngy fülönfüggők, kikkel felfűz az isteni akarat egy nyakláncra, avagy egy spirális galaxisra!

Miranda

Mindig csak elronthatja a szűk íven játszó Képzelet, legyen bármennyire is Hatalmas! Kit a Természet valamire kiválaszt, Isten Lelke maga teljesíti be önnön teremtetett Lényében a maga sorsszerű Akaratát! Beszélhetünk-e egyáltalán hazaárulásról, ha a történelem, a hatalom mindig a saját Udvara ágyában formálódik, és fordul sorsának kereke, hol testvér támad testvérré kíméletlen kegyetlen, előre terv szerint a hatalomért. A Tűz körüliek, hol a Tudás a Hatalomról egymás ellen acsarkodása szüli a kicsinyek tragédiáit, kikre ráfogják Hazaárulók, bár mit se tudnak, ha tudnának és lennének valakié, nem lenne oly egyszerű az Árulósdí vádjai.

Kleopátra

Áruló-e, ki más pártban harcol egy Tartományért a Birodalom más és más tartományáért felelősen, és mást és máshogy látja az egészet? Kell-e mindig a pártoknak egy-egy kitüntetett tartomány az egészen belül? Nem már kudarcra ítéltetett, hogy eleve szolgál mindegyik, és így a legkülönb másikára les és azt csábítja zsákutcába és teszi fejére a fekete csuklyát tán Ártatlanoknak, hogy meglássák kényszerülten, mi is a Világ, azok, kik tán Istené kellene legyenek, a fennen szabad Horizont Egéről hozni a híreket, de tőlük fél a Hatalom, míg régen hozzá járt hírekért az istenek akaratát kitudakolni, mára sem tud mást, mint a Fényhozó Angyalok kegyeltjeit lemészárolni, mert rámutatnak Kasszandraként a hatalom gyengéire, hogy öldökölnék, oké, de szenved és nyög és nagy terhek kínjait szenved a Nép a Tűz körüliek szűk látókörű, hatalommentő örök gyilká, kora és rossz ítéletei miatt. A vén nem a fiatalért van, hogy élete lehessen, hanem végsőkig, körme szakadtáig védi a bukott, rossz magát, és nem veszi észre, miként tereli szűk falak közé a jövő generációit.

Ha a fennen Sas-szárnyalása a szabad látók Horizontján megpróbálnak mégis mindent, és így születik tán egy jobb, kíméletesebb és humánusabb jövő az istenek és Angyalok méltó tiszteletén, hol a tisztességesből nem csinálnak a nagy Hallgatók a nagy Hallgatásban világ kurváját, mert nincstelen, árva magány és kiszolgáltatott, hanem tudják, hogy épp ezekért kapják a felelős küldetést, hogy az ő javukat képviseljék együtt! Ezért lennének, nem egymás ellen uszított Állatok gyanánt lemészárolni mindenkit, ki él és élni szeretne, és kitalálni ocsmány hiedelmeket és ideákat, hogy nem akar és szeret dolgozni, ugyan már, azt megnézhetnénk, ki mennyit és milyen és milyen minőségben, milyen eredménnyel! Egy Udvarban az az egészséges, ha mindenkinek megvan a saját támogatottsága és szimpatizánsai, kutya, kiket megpróbált és a bizalom garantált, talán generációkon át; akkor a jó Udvar ezt tiszteletben tartja és úgy segíti a másik működését, hogy a maga dolgát a lehető legtokéletesebben elvégzi és nem tör rágalommal, uszítással, mohó rablás állandó kényszerével a másikára, hanem tudja határait, de azon belül mindent megtesz a saját rábízottaiért! A rábízottak jó létével foglalkozik és nem a másik lemészárlásával légből kapott vádak, rágalom, koholt perek által, mely köztünk élnek állandó dramaturgiájuk forgatókönyveinek felhasználásával. Nem élhetünk a Jelenben, mert az elkendőzött múlt él velünk és folyton visszaél velünk, a Jelenben, és így feléli szakadékok szakadéka a Jövőt és generációk jövőjét! Az Élet helyett a Halál gyűjti seregeit, a harmónia és igaz béke lehetősége helyett az alattomos álnokság koholt színlelése öli le Bárányait a diktatórikus Erőszaknak! A Nap-Szekér a kövérkés plútókkal a kék hamvas horizonton az Ég virágai és virágfüzérei a zöldek folyondárjai, mi védte a Birodalmakat az Aranykorban, a Szerelem.

Miranda

Házasodj, de tudd kivel, mikor és miért, ne vedd zsákba macskát, a csalódás jobb előbb, mint utóbb!

Kleopátra

A túl nagy érzékenység a Szerelemben, mely sokszor gátja lesz a nagy Mű sikerének az együttes igaz Játék diadalának. Tudd, hogy hol szabad és kell beszélni, és hol és mikor tilos. Ne értsd félre Szerelmed, adj néki Esélyt többet, mint magadnak! Nagy vágás utáni hallgatás mindent elmérgez; tudd, ki nem őszinte se magához, se senkihez, mert azt hiszi, ő már rég nincs is, igazán elveszett az! De igen, még a földi létben küzdesz, Tied az istenek minden irgalma és kegyelme, hogy áldásuk fogadd és megértsd sorsod, és mert mást nem tehetsz, hát elfogadd! Békéd így nagyobb és boldog is lehetsz, mert a harmóniában az istenek napja rád ragyog, és kit tényleg szeretted, tudott és látott az miként és mennyire, hogyan és miért, és azzá leszel, kire néztél, kiből hittél, és a gyógyítója és tanítója leszel az elveszett tévelygőknek, mert becsapták őket a gyűlöletük vakságában, mert egymás ellen hergelik őket, azok ellen, kiket nem is ismernek, hogy nekik tán kivételezett jó soruk és jó sors adatott, és máris kész a vezényelt Ellen-Kampánia. Légy Okos, az a Szabad Madár csak akkor szállhat fel, hogy le ne lőjék, ha nem hagyják magukat becsapni.

Miranda

A Szigeten járt rajtam át a Halál és az Örökkévalóság, de egy tört tükör szilánkjaiba néztem és éreztem egy nem értett, megmagyarázhatatlan gyűlöletet, melynek nem értettem okát, és éreztem egy határtalan elnyomást, mely meg akart semmisíteni, ki létezni születtem, mert itt vagyok! Életre születtem, mert élni születtem, de mindig átjárt a novemberi Halál, a Születés maga, és diadalmaskodott bennem a kitörő Nap fénysugarai zuhataga a júliusi forró Nyár zokogása belül a szívemben és kitörő Kacaja a Feszültség lecsapolásának, létezni tovább, ha nem mehettem már rég el a Halál Birodalmába. Másokat ragadtam el helyettem; a Szeretőt még itt tartotta, mert még itt a Kék Bolygón van egy kis dolga. Nem ártani, nem ítélni, nem moralizálni, míg levág minden bárányait a nagy fennen moralista! Reményeim szerint szeretni, hinni és remélni, gyógyítani és tanítani, alkotni, néha álmodni és nagyokat képzelődni, imádkozni maradtam itt még egy kis ideig! Tán összeáll újra Lelkem Tükre szilánkjaiból az Egész teljesség a semmi lehetén, a Kék Bolygó védett felszínén az üdvözült Lélek szentsége, a beteljesült, szeretett Élet, mely nem állt meg félúton magát megérteni, mert hitte, ki a saját Lelkét és Szívét megnyeri Kárvallott nem lehet!

Kleopátra

A Lélek és Szellem fennen szárnyalásán nincs különbség a hatalom különböző szolgáló táborának eltérő színezete között; az Akarat dönt és a mások Képviselője, hogy a fennen Azúr képes-e látni a Föld Nyomorát és a kínok sikolyát meghallja-e!

Desdemona

A kísértő ráció, a hatalom törtetői és fenegyerekei képesek-e megölni újra és újra a Béke gyarapodó és lassan építkező, de átjárható, kreatív, alkotó, mindenkinek esélyt nyújtó Birodalmát?

Júlia

Az átöröklődő gyűlölet, a sebek, mely nyitottságára az ellenek sót öntenek, és kivégzik maguk a új idők új dalait és csonkolják a Fát, mely az istenek kegyes tekintetén nőtt fel, míg szerelmük karjában magukhoz vették!

Miranda

Van-e igazabb Csoda-Lámpása a Világnak, mint a Csillagok galaxisait is megmozgató Szerelem?

Cressida

Birodalmak eltérő tartományait és hatalmi viszonyait és kapcsolataik követségeit láttam én, de hasznomra nem fordítottam, de óvtam és őriztem köreim el-, szétszórva szétszórattatásban, hogy mi szilánkosan tört, szerelmük kék tiszta egén újra egygé, összeálljon a színről-színre Látás tükre, melyben urak az istenek és ítéletük ki- és beszámíthatatlan, mikor, miért és mit döntenek, míg kínok kínjait állja ki a tudatlan és tanulatlan teremtmény, ki erényei által felnőhet az istenekhez, és gyarlóságainak maga leli és szenved el Kárát!

Kleopátra

Klára, Clarissa, a tiszta a melléknevem, szimbóluma Liliom, be Kár, hogy volt Kár, Kár, mert csak az a Vég, csak azt tudnám feledni!

Cordélia

Virágfüzér, rózsafüzér, leander és tűz-, tigrisliliom, rezedá, árvácska, viola és százszorszép könnyű könnyüm, és a Viharban zokogásom ősz, bús apámmal, kit kerestem és rátaláltam szeretet és szabadság aranyára: a tudás látóira, hol üdvözült, boldog, beteljesült és szabad a Lélek, és hol ez tűzi zászlajára, hol amaz!

Júlia

És én mennyire és mindenütt kerestem Szerelmem, ki úgy elárvult viszonyaiban, és üvöltvén a kintől és zokogott évtizedekig a szívem, mert nem találtam a Szerelmemet, mire megértettem valamit az Élet nagy dzsungeléből, valami és sok fontosat!

Desdemona

A Szerelem, mint a Mimóza megrendül minden rossz szóra és elméláz ferde tekinteten, de nem hagyja magát. A Szerelem a gyöngye röptű Madár, és gyöngédségre vágyik az Élet szomorú sorsában.

Júlia

Gondolta tán Szerelmem, hogy mert nekem a házam és hazám fontos, őt tán kevésbé szeretem? Nem mentem volna vele mindenüvé, ha érzem, bízhatok benne, hogy kötelékünk örök, és nem hagyjuk el egymást sem rosszban, sem jóban, mit sem kell nekem ahhoz egy papír; az isteni áldást kérni a frigyre nem kell anyakönyvvezető. Tévedett tán, hogy nekem nem kell véle minden? Dehogynem; mindenhová vele akartam menni és élni a szépnek, a jónak és segíteni másnak, ha lehet! A Szabadságát visszaadtam, mert Teher lenni nem akarhattam, de nem volt nálánál fontosabb senki sem; mégsem felejthettem a Lelkem és sorstársait. Az Élet megy és telik az Idő, és lassan visszafogad a Családom, honnan származom, és ki volt sokszor szomorúság, kín csak és Idegenség, de lett jó értelemben biztató Fenség!

Titánia

Csillagokban írván a sorsunk, és nem a múltat éljük, ha apáink és anyáink lelke a miénk, az örökség, és a sivatagos, nehéz úton saját lelkünkre lelünk, a lelkünk kárt nem szenved, kárt nem vall, ha az egész világ is ellenünk; mégis teljes Életet élni hivatásunk, ki-ki saját útján szerzi sebeire új sebeit, avagy gyógyírt feledésre!

Júlia

Mily boldogság mégis a kivetettség, halál állapota után megérezni az igazak szívbéli szeretetét és látni ragyogni a tied arcát: Jó mulatság, férfi munka volt! Szabadnak maradni, élni és kiállni a bajba jutottakért, mert a viszontagságos Élet már annyi bajt hozott ránk. Kiskutyám, ki voltál, és küszködni véled, hogy mit lehet és mit nem, hogy ön- és másra életveszélyes ne légy! A lelkünk

eggyé lett harcaink brutalitásán, mert a távolban is szinte erőszak volt a sötétség nélküled és veled!

Egy fiatal szempár fényáradatban, kire az Ég és seregei vigyáznak: angyalok és pásztorok, virágok füzéri, szentek és az Isten Báránya, a Szentháromság!

Perdita

Könnyű annak, ki szélvédett övezetben nő fel és alkot teljes nyugalomban egy társadalomban gyökeret vert baráti kör tisztelt tagjaként! Mily nehéz annak, kit a sors hány és vet ide-oda, mert nem leli sehol sem a helyét! A családja nem érti meg szenvedélyes akarátának céljait és a tengernyi próbakövet útján, melyen el-, felbuknia nem szabad! Ki érti meg a látszatok békés együttélésén a szilánkosan tört szívek és lelkek parányi alkuinak érdek és csomópontjaiból kivetett hálóját és szövődő érdekhálózatait. Az elveszett egyedül tengődik sivatagos sivárságban az út porán jár fel s alá, és nincs segítő Kéz, mely megtámogatja, mert nem tartozik sehová! A családja nem érti meg azt a szférát, ahol ő él s lélegzik s mozog, a barátai kíméletlenek, saját harcaikat vívják, és éppen oly küzdő árvák, mint saját maga, és az élet elemi javaiért is meg kell küzdenek, megtartani lelkük tisztaságát és szellemi épségük! A kivetett-elveszett árva sérülékeny-sebezhető magányra érzékenysége okán egyszerre szakad az Ég, beszél Azúr és Azúr, lesz társa a lövészárkok szenvedő katonái a poros út mentén, hogy Szíve szilánkosan törik és hasad, hogy évtizedekig összeformni ne tudjon; míg a Kapitány szempontja a Nagy Számok Törvénye és a Hatalom Szava, mely Áldozatokat szívesen lát és a nem szól szám, nem fáj fejem, terelhető tömegember jó neki, de nekem ott mindig felfeslik a Szál, hogy nem mer a Gondolat a szálakon végigjárni, hol bonyolódik a létezés, mert fél, aggódik és az egzisztenciára les, mely fontos bizony; így olykor mindenki hallgatni kényszerül, csak a biztos fedezékben lévő provokátor nem, kinek fedezékébe is löhetnek váratlanul, mert e létezés bizonytalan, hol e fej hullik, hol amaz! Hatalomban és a hatalom körül lenni többféle okból lehet: szeretni egy hazát szívből és igazán, látni a rá leselkedő veszélyeket és megtenni mindent azok elhárítására mindenhol és minden-űn, avagy ülni trónon, pozíciókban, táborokban vakon és önelégülten és a mással nem törődni, elhinni nincs baj és minden rendben! Lőni bárkire és bármire lövetni, mert olyat mondott, mi nem tetszik, vagy tán arra következtet egy tábor, hogy a másik táboré, hát uccu neki a sárga földbe beledörgölni-dögönyözni! Van, ki Sasok nagy Szellem-távolából figyeli a történeteket, és lát ezt is, azt is, de fennen jár, nem vegyül sehol sem, tán mert közönyös, vagy tudja, nincs hatalma tenni az övéért, tán inkább ártana nekik, hát kivonul a harci szféra öldöklő csapataiból, nem önéletet féltve, inkább övéit! A hiábavalóság szférái, hová a drága Idő és Energia nem folyik bölcsen és szívesen! A hatalomban oly sok és láthatatlan a törésvonal a felszíni történések között, hogy tán egy akol, egy zászló, mégis máshol a barát, a szerető, a férj és a feleség, az apa, az anya, a család többi tagja is mind más és más, hová élete veti és szíve vezérli, és hol neki kell helyt állni emberül s vitézül, és ez az igazán fontos, nem vallani kudarcot, nem látni kárát az Élet nagy feladatának! Minden egész eltörött, minden egész darabokban, és sebzett a gyökérzet, csonkolt a test, a vér kiömlött és elfolyatott; elgyengülünk, és tétován járjuk az Erdőt, keresni valami biztosat, de csak a Hatalom Szelleme lesi magányunk, bedarálni azt! Tán a Jóság Hatalma is ott bújkál és rejtőzködik, ki védelmezi kereső tétova bicegő járásunk, hogy a gyökértelen Sem-miben veszteglésünk, a lélegzőgyökereinket táplálja a lég kékekszürke nedvessége, és tán gyökeret ereszt végre és megerősödik akár futóhomokon, akár sziklás, avagy sivatagos talajon ezen gyökérzet, és lombot növeszt az égnek tartó terjeszkedőt, melynek levelein játszik a szellő édes melódiát és vadul belekap a Vihar, és csaknem kitépi tövestül Szőke, Vörös, Barna és Sárga Ciklon! Az emberi létezés oly védtelen a természetben, ezért kapta az ész, hogy angyalok abszolút tudatosságához vezesse a természet és társadalmi milliónyi csapdáján, akadálypályáin,

dzsungelén a világvárosoknak, kicsinyességén a provinciáknak, szűk látókörén a vidéki helybeliségnek épségben átevickélni!

Titánia

Mihez evickélsz át épségben? Mi az egészség? Mi az a hely, mi az önmaga helye, hol biztonságban érzed magad?

Cressida

Nincs biztos recept! Ez a Szabadság, az istenektől kapott legnagyobb jó az emberiségnek, hogy mégsem egy Falanszter számsora vagyunk mi emberek, nem vegetálunk jégörvényben, hanem jogunk és kötelességünk küzdeni erőnk szerint a legnemesbékért: önnön magunkért és egymásért!

Desdemona

Ágyban, párnák közt halni meg, kiszolgáltatva a nagy Szenvedélynek, ki nem ért a szép szóból, mert sérült sérülékeny sebzettsége érzékeny, hiszékeny, pártos és mindent megöl s legyilkol? És nagy ösztöne, mely nem gondolkozik, a hiány, a fájdalom, a kínra kín képzeleg és hagyja magát az ellenségtől lassan elmérgezni, és nem ért a szép szóból, hogy valami nem és valami IGEN!

Júlia

Oh, a Szerelem, a meg nem ingatható, meg nem rengethető, sziklaszilárd Fenség és Azúr Csillaga, a fennen Szárnyalás diadalmas érzése, hogy Álmod a Való, és megvalósulás álmaid!

Cordélia

Nincs, mi mások szívébe, lelkébe és gondolataiba jobban belelátna, mint az igazi Szeretet, ki kíméletes, és ott szól és akkor, hol tudja, értelme van, és akkor is keveset; hisz félre érthető minden szó és megnyilatkozás, bölcs hát, ki tizet számol, mire szólásra nyitja száját; a nagy hallgató mégis gyanús, mert mit rejt a hallgatás? Tisztelet, bizalom hiánya, halál, avagy épp szerető és aggódó őrizés és védelem, mi inkább nem beszél? Semmit nem adok magamból, de te add át magad, mert akkor birtokom vagy, irányítható, és felfaltalak! Mégis, az igaz szeretet úgy lát szívedbe, lelked gondolataiba, hogy azzal vissza nem él, és közelít, ha engeded, de távol marad, ha taszítod!

Ophélia

Nincs szörnyűsegebb és borzalmasabb Sors, öntudatlan lenni szövőszékek faszerkezetén a Fonál; nincs kiszolgáltatottabb Sors, mint ha mások jogtalanul döntenek az emberi szabad Sorsról! Tudatosodni, kísérteties helyzetek, szituációk sorozatán át, hol bőrdöd pórusain az érzet, hogy játszanak veled, mások játékszere vagy csupán, és szövevényben a Szál! Gyerekcipőre ha tódul az ár és árhullám, az Udvar nagyhatalmú rendezettségén belül minden, mi él és halott és épp úgy lesz élőbb, hogy halott, mint a melletted szolgálatot teljesítő úgy halott, hogy élő! És ez Udvar minden szennye, cselei, csalétke, ármánya egyszerre les rád falatozni és felfalni téged, csak mert éhes, kiszolgáltatott, becsapott és örök vesztes, vagy mert gögös jóllakott, tudatlan és öntudatlan mégis a ki kicsoda Perekben, hol sok a koholt vád és légből kapott ármány, sok a kiművelt cselvetés és érdemes cselezés, mi egyik másikat éri, és már senki se tudja, ki-ki, birtokon belül lenni és maradni!

Tudd hát, hogy szövevényben a Szál, mely tiéd, hisz birtoklod Magad!

Tiéd Apád, ki csetlett-botlott az Udvarban szolgálai rangban, de nem volt való oda, de kerested őt árkon-bokron megtalálni őt, és szeretetted könnyeivel átmosni magunk, hogy az udvari gyilok semmisüljön az isteni szeretetben! Tiéd anyád, ki benneteket próbálkozott szeretni mindig, mindennek ellenére, ha fel is falta újra és újra a mostoha, hálátlan Élet! Tiéd apád és anyád

farmja, birtoka, csillagai a szerető, megértő és megbocsátó Erény, mely sózott sebeken, szilánkosan szúrt szeretetlenség felhúzott falain volt a lyuk, és így most ők mind itt lehetnek egy határtalan szeretet áldó és irgalmas gyógyító közegében! Tiéd a barát, kivel a sors kíméletlenül összekötözött, a szétszórtság hovatarozását a Másik fél arcában lelmi, találni meg, mert nem volt akadály, távolság, ártásnak tűnő lépés, mely meg nem bocsáttatott! Tiéd a Testvér, ki volt oly más és Idegen, és lassan a sors parancsszavára lett a Halálban a Közelség áldása, a határtalan szeretet! És a Szerelmes, Szerető Közelség mivé lett? Tévedésből, öntudatlan, készakarva apám gyilkosa, mert elragadta a Semmi Örvénye és a gyilkos árban elvesztette magát, mert nem volt, mi megtartsa, csak ez a gyilkos ár, majd magának meg nem bocsáthatott, avagy szánva engem Főnixként újra szárnyal és Égig érő fája a szívemben gyökeret ereszt, lombosodik és a legszebb Koronája lesz énekes madaraknak, és árnyékában az új szerelmesek megpihennek a forró nap hevétől árnyat keresvén?

Titánia

A hely tehát, mi az önmaga helye, hol biztonságban érzed magad? Nem biztos, hogy birtokon belüli szolgád igazán tiéd; szolga mindig csak szolga marad, és a széljárás hajlítja csak, nem kedvez neki! Szolgának tán csak Birtokod biztonsága fontos és máshová viszi a híreket; a Szív és a Szem kötelmei viharos, tajtékos tengeren át, mi biztos kikötője lehet a megfáradt szíveknek; a rokon Szellemek köteléki időtlen segítik egymást, ez az Örökkévalóság; és elveszthetsz csak nagy szellemet, ha ráragasztanád, rátapasztanád kezéd, ha befalazni akarnád színes falaidba, hol rabok kopogtatnak, nagy szellemek a természet élő szívei!

Örökkön-örökké

1. rész

Szereplők:

Goethe

Liszt

Nietzsche

Wagner

Liszt

Német eredettel magyarrá lettem én, miként éreztem részvétet irántuk, a sok kis balek, és még több nagy fene tisztesség és becsület Harcosai iránt egy tébolyító túlerőben volt ragaszkodás egy ősi nagy múlt emlékezetéhez!

Wagner

Jól megraktam benned az nagy magyar, röghöz leláncolt valód, de sokszor, az ősi germán, nagy szabad, folyton pezsgő, szenvedélyes vér, ki újraharcolta a germán ősök harcait, mint Te Hunniát és Hungáriát!

Liszt

Mily nagy rengeteg-ellenség mosta át a tartományt, és nem volt megállás, csak ha látszólag ellent szolgálsz, de lassacskán a gúzsba kötözöttek imáin a kegyelem tiszta vízcseppjei és a Szentlélek lángnyelvei fölöttünk mannával tápláltak túlélni az elnyomást!

Wagner

Mily sokszor lettél élvezetemre eledelem, mert Terhedre volt csak a sok kis parányi Horizonton Magyar! Fenség Germánia, ha harcol fenséges Hunniával, tán születik valami édesded frissesség a lélek szellemén, és a harc hevén pezsdül a vér. Parányi szónoklatok megannyi öldöklése a sok hatalmi harctérnek nem eshet áldozatául nagy szellem.

Liszt

Koronázatlan királya lenni egy nemzetnek, hol idegen gyakran a Fej, és a nagy Művész kell kardot ragadjon, ha kell tollat, ecsetet, avagy a fennen hangzó Dalt, dallamot. A szó hamar árulkodik, de a muzsika hangja is beszédes, és lesz betiltott egy Rákóczi-induló variációi; mégis milyen az a Művészet, melynek nincs tétje, mely nem tanúskodik a lét önnön magáról.

Wagner

Ha lázadtam, épp a provincia leosztott lapjai és röghöz kötöttsége ellen, hogy a Szellem, a nagy Látó nem diadalmaskodhat, mert a földközelség és röghöz kötöttség parányi energiái érdekképviseletein elviselhetetlen a Szárnyalás melankóliái. Mégis a szárnyalásnak vannak szimpátiái; szabad szellem nem tűrhet zsarnokot magán, mert a szabad szellem az elemek Ura, és tudja, mi lesz, mint a Jós, és nem lehet akadályokon, gyilkos mezőkön se más, mint öntörvényűsége az egészben a Láng szentsége.

Liszt

Fennen látni mindent, a sok érdek szálai miként szövődik földközelben, és látni a nagyság honnan és miként bukik el saját gyarlósága miatt. Tönkretelhetnek, ha néha nem hunyod le szemed. Látni, mi válna egy Tér javára, és miért van eleve kudarcra ítélve a megvalósulása! A múlt feldolgozatlan mint mázsás teher és ezernyi szállal köt és kapaszkodik az élet lehetőségébe, kiszívni velőt és életerőt: fekete csápjai nem hagyják az egyént és a jólét és látó tudás kiválasztottak-é hát? Miért a tengernyi Áldozat, hogy eget veri a kín, és mint élve nyúzott lovak mészárszékeken folyik el a vér, ha hiába mind a látás, mi belőle adódik, hiábavalóság magjai csak, mik nem erednek a föld humuszos talajában? Ha halászni nem lehet, mert a légben csak megfullad a hal, ha vadászni nem lehet, mert a mészárszékre jut a nagy kedved vágyott áldozatai!

Wagner

A nagy vágyakozás mindkét tagja áldozat, ha hal, és az élet nagy játékát nem játssza végig együtt: a katona szívét nem facsarja Desdemona fölöslegesnek vélt imái a tett és hatalmi képviselő helyett, és Desdemona nem szánja a katonát, hogy zűrös szövevényben a szál! Nagy Szellem az Udvar ezer ármányát és cseleit meg nem ússza szárazon, ép ésszel talán; mindig túl sok a Márki és a semmin lélegzők elvesztik Isoldájuk, legyenek bármi Tristan! Mégis, mi ezen kötelek végső jelene az élet számára? Az Ember szenved és kínlódik és önnön korlátolt határoltágai áldozata lesz szinte mindenkor. Kevesek a nagy kegyeltek, kik a Vénuszdombon megtalálják a magukét és velük maradhatnak egy fáradtságos életen át mellettük kitartanak; és boldogabbak lesznek-e, mint tán Goldmund, a dionüsszoszi szétszakított nagy Szerelmes, ki önnön magáé leginkább és nem fér meg mellette senki sem, mert elsősorban önmagához ragaszkodik, fűlelni, hallani az istenek szavát és lehetetük itt hagyni a mindenkori mának. Szerelem ebben akadályoz csak; a szerelemben a másikban való teljes feloldódás, a másikért élet, mi boldoggá tehet a teljes kiüresedés. Nagy szellem maga mellett egy munkatársat visel el, ki vele egyenrangú küldetésében tiszteli a Másik felét, ki egész feladatát, és tartozik és követel, hol nem úszhat el a nagy Cél egyiküknél sem, és az egyik cél a másikat megtámogatja, megsegíti.

Liszt

Nem kapcsolódhatott a földön hozzám ily kötéssel senki. Túl sok volt mit láttam és túl különböző, hogy a nagy egész egy része le-, megköthessen igazán. Európa el nem rabolhatott, igaz hitem el nem vehette az egyház politikájának lényeglátás nélküli ítélete: elfogadtam, hogy nem lehetek áldott kötelékben azzal a nővel, kit igazán szeretek, így lettem sokaknak reménysugár és áldás a nagy vizeken. Életében és halálában is segítőtje a vízbefúlás veszélyeztetettjeinek, ki a szentség különböző fokára lépett.

Wagner

Megélni a nagy ellenállást magad és másokért, megélni több évtizedes üldöztetést valakikért és magadért, és közben van egy igaz Barát és lesz egyre több, mert az ellenállás energiája nyomán egyik erény szüli a másikat. Nem a káosz barátja, ki ellenáll, mert a Rend olykor már csak egy záptojás, és mindenki szenved, rosszabb esetben fél e Rendben, mely zsarnoki addig lehet, míg mások eltűrik és nincs erejük levetni magukról okosan, hogy mi jön, ne legyen rettenetesebb és borzalmasabb! Ez voltál nekem, ezen kísérő, ki retegtél értem és igaz mód szerettél, és mit nem láthattam, láttad azt te rég, és útjaimon úgy istáptoltál, hogy labirintusos talányából egyedül is kitaláljak, mert közel volt élő jelened, szent lelked szelleme. Mégis, ha már a záptojásból és labirintusból kilátsz, felelős elsőként önmagad sorsáért vagy, mit egyengetned neked kell, hisz te láthatod, hol állsz, ki vagy, így védeni szférád és a benne lakozó bizalmasaidat. Ha célod lassacskán egyre pontosabban körvonalazódik, és erőnléted képviseli magad, megtalálod társaid újra és

újra és hozzájuk az utakat. Ez a legnagyobb feladat! És előfordulhat közben, hogy királyokkal barátkozol, pápákkal szemezel, bankárok nejébe szeretsz és később barátod lányát kötöd meg és halászod el, mert látod, hogy úgy lesz jó, még ha morált is sért és egy ideig van féltékenykedés és nagy sértődöttség. Ha már a másikért is felelsz, néha döntened neked kell, ha látsz dolgokat, mit ő nem láthat, és érte is te felelsz!

Liszt

A nagy Ego, mi benned vadászott és halászott önnön magad üzleteiért, legyen az művészi, avagy a nagy arany. Ellentmondást nem tűrő uralkodó vagy és voltál, céltudatosságod csak érzékenységed és a becsület tisztessége árnyalja és eredménye a nagy Mű.

Wagner

Az Áldozatokon jár folyton szemed, miközben diadalittas vagy az istenek hangjain, miért nézel folyton a porba a mennyből, miért érdekel a kín, a szenvedés, miért hiszed, hogy folyton te vagy az elhivatott enyhíteni a bajt, és egy nevezőre hozni, ha ideig-óráig is a viszonyokat, hogy másoknak ne legyen tragédia! Nem vagy-e folyton Te a Dráma Áldozata magad, hogy nem mersz élni és folyton a nehéz sorsúak, a lovukhoz tragédiaként, kínhalálra kötözöttek nem hagyhatnak, mert te nézel rájuk és facsarja hát sorsuk a szíved, míg te gyengülsz csak, és véred neked folyik fölöslegesen, mert tán segíteni sose tudsz, és sérti tán a másikat a Részvét! Miért nem ragadod meg az Isten lábát, félsz tán, hogy ő a legnagyobb ellenséged, azért rettegsz mindig másokért, hogy magad sorsát biztonságba érezd? Félelem betereli házádba a bajt, a fennen nagy kötések a szemek látói között, mi hozhat boldogságot és diadalt!

Liszt

Az akarat, ízlés és szimpátia, mi dönt az egészben, míg nem a jólét aranyai közt válogat, tán sorsáért inkább keményen helyt áll, megdolgozik, mert függni mástól, örök kiszolgáltatottság érzése. Ismerni Európát, francia író nő Grófnőt és gyermekeim anyját, látni kelettől nyugatig a koncerttermek lelkes közönségét, kiket eksztázisba hajt az isteni zene csábító hatalma; felejt-heted-e őket, mikor Brahms elalszik, Cosima ellenáll az apai parancsnak, és Clara Schumann azért haragszik rám, miről én mit sem tehetek? Felejt-heted-e az egyházi zene szent titkait, a Vatikán rejtett gyönyöreit, mit csak arra méltó lát és hall, ha szerelmed kötelékét az Egyház meg nem áldja, tán jó okkal, mert nem hozhat magára nem kívánt ellent!

Nietzsche

Jaj, a szó, mitől kiver a veríték, és ha kiejtik nem maradhatok csendes méltóságom; e gépezet, mely évezredek alatt fék volt csak a nagyság kísérletén, kiemelni a kis és középszerű hatalmi gyászos világból a kísérletező Szellem egét!

Liszt

A Szellem nagy kísérletei látjuk mire vezetnek legtöbbször gyászos áldozatára a fennen nagy kísérletnek, és tragédiába torkol, vérgőzös kikeletre a mindent tagadó, nagy harcos ateista, okoskodó szellem, hogy ő a nagy földi megváltó immár és a megfeszített leáldozóban már!

Nietzsche

A sok oktondi, hülyítő, ki bárányokat nevel szolgáskorba és elfelejti, hogy az Ember az istenekhez kell felérjen, mert arcuk arca, és szeretni mindeneket kevés annak, kinek fülébe folyton az ellensége ellenérdeke és ellen-ízlése sutorog édes ódát és himnuszokat. Megközelítés kérdése a Názáretinek, ki ő ma? Ki használja nevét politikai és anyagi érdekeire összetartani Birodalmat és családot, avagy ki kivetett Istene akaratának, mely előtt meghajol, de halászik, gyógyít, tanít és megbocsát és lelket felemel, szellemet tisztít, míg tart küldetése. Apját és anyját úgy tiszteli, hogy

árnyékát meghaladja, de óvja mégis ódon hitük, ha az egyén maga esik a latba. A teológus úgy teszi érzékennyé a transzcendenciára, hogy a természetfölötti sose hagyja el, mégis egyéni a válasza rá, nem szolgasors parancsa. Lelkében megszólal Zarathusztra, hát hagyja énekelni, mit számít, hogy perzsa, ki fennen dalol nagy lelke eksztázisa kivetetten a természet erőinek, mindenkitől elhagyatva a nagy hegyláncolatok sasmadarai között! Hol vannak a fennen kísértő nagy gondolatokhoz a por fiai, kik érdekre lesnek, vagyonra és pozícióra és az Udvar szálait kötögetik? Azt is kell valakinek, de az más! Mily más érezni, hogy a régi idők jelene szól a kivetettségben így lesz a múlt jövő, hogy istenek lakomáznak Prométheusz máján, de átadhatod gondolataik a kultúra eredetéről? Mit értene ehhez egy földet túró Paraszt, tán azt, ha felnéz a csillagos égre, lehullik róla minden földi kötelem, rög, robot és harag, de nem hagyja földjét parlagon, épp ezen érzés okán, nem! A nagy küzdelmek fiai társai az isteneknek, a nagy rontók és erény nélküli becstelenek az ördögök falatjai és társai.

Goethe

Te, ki a transzcendenciától szabadulni kíván, vagy leginkább foglya, fogolymadara; minél inkább elzárnád magadtól, annál inkább kopogtat. Szabadulni Isten árnyékától úgy akarsz, hogy rég múlt istenek és keleti ismeretlen próféta szól általad, és ördögökkel riogatsz, mire később a hatalom lesz Istened, mi Mágia manipulációi nélkül az elme aranyainak sose lesz valódi hatalom. Magad akarod új Prófétának, magad állítod és véled, utadban egy régebbi; máshol ízlésed, máshol a tetszés, mások szimpatikusak, kiknek mint újítoknak egyengeted útját, de a hatalom mindig koncentrálódik és az hatalma, hogy kiváltságokat terem; míg én nem tagadom az egyik egyet se, árnyaltabban látom az Udvar, az Ember Tragédiája és a Szerelem és Isten rákfenéjét. A létezés mágiájába beleavatódik mind, ki Bátor önnön Lelke zezzugos útjait bejárni és önnön magának nem hazudni! Hovatartozása kihívja az Ellent, majd békül, míg megsemmisíti előítéleteit a másik tükrében a létezés, és magára így talál, a semmin lesz teljesség.

(Liszt) Mindig valami rejtekekbe bújó, mi lát fennen Engem, Hungária, Germániát!

Liszt

Mégis mi lehetne más az Universitas, az Ars Una, és lehet-e ott más, mint ki küldetéséhez bármikor is méltatlan lehetne? Beveheti-e az örök otthon, a művészet és bölcsesség szeretete, a zene angyalai azt, ki e küldetésre méltatlan; nem. Ha ott van, hát egyszer csak ott terem, és akkor ott van és ott marad, mert az oly gyönyörűség, ha kínos, gyötrelmekkel teli út is.

Nietzsche

Nem áruló fajta, nem kicsinyes, de nem is egy aktív uzsorás, kinek mindene a pénz, de nem is kereső már...

Goethe

...egyesíted szellemeddel...

Kék égen a csillagok rabmadarak tán a Földanya koszorúja, mi glória, és elrabolt újra ismét Európa és Elveszett az Éden?

Liszt

Rab nem lehet igazi Úr; és igazi Úr, ki tudja, az egész szolgája is, mert nem felejtetni alázatot a semmi úrjén, kiszolgál a Van! Alázat nem azt jelenti, selypítve, mint egy hölgyike beszélsz, és hajbókolsz ütre-főre: a Szív alázata folyton tanulja a létben épp mit ér: időnként letaglózzák és tagozódik, máskor fennen büszke és egyenes gerinccel, felvetett fejjel járja útját! Hiszed-e és tudod-e hol tartasz és hová mész és kiért?

Wagner

A lángelme lángja hol ezt égeti meg, hol azt, de ő az örökmécs, ki folyton égő áldozat! *(Liszthez)*
Hoztad nekem Hungáriát és Hunniát, lányodra a kezem rátettem én, maradhatok-e néked adósod,
ha meleg és van kenyér?

Liszt

Udvarai Germániának befogadtak ideig-óráig engem, a lánglelkű Zenészt és lett a benyomások nyomán zeneóriás! Te lennél Lovag és a Kerekasztal Lovagja, miközben csalódott, üldözött és elhagyott magányos is a legnemesben hiszel és küzdesz érte napra nap, míg a viszontagságos úton, tiéd lesz a mítosz világa lelkei, egy eltűntnek vélt kor, de lelkeinkben élő ma, ugyanaz a létezés hat ránk és tudatosul a hasonló, benned a germánok ősi-hősi hősies hősei múltja lesz egy élő őskövület harcai a Rajna mentén, és én átélem Hungária elvetélt, de bátor harcait a folytonos túlerő vérvirágos fagyaiban. Átmegy rajtam mint ősi fénycsóvák sugári a múlt árnyékai és leszek mai magam, bár nem divatos poéta, és leszel Te és vagy te a tied hősi dalnoka a Rajna-parti harcok bukásai és diadalai a hatalom pokoli és édeni gyűri körül; a bölcs és legkisebb isteni pásztorlány és tagbaszakadt bölcs vitéz, kiknek élete az istenek rangos harcának csatateré és maguk sasok étke és csalétke, összekötni a földet az éggel: a diadalittast, a gyászos kormos varázslatot és az édeni szerelmet, a megcsalattatás kínzatását és keserveit, a bosszú elvetélt gondolatát, mert a gyilok fiúcska gondolata bevonzza a gyilok testvérét a gyilok leányzót, és nincs megállás: egy germán sértett nő a hunokkal rendeztet vérfürdőt a germán tanyán, hadiszálláson, hol Attila tán ismét egy germán nő miatt vérzik el egy magányos éjszakán!

Wagner

Te, a Béke és Szeretet Angyala, ki idehozod nekünk Erzsikét, egy szűz leányzót udvarunkba, a várba, de csak korai halált hal, hogy évekig üvölt a kintől, hogy férjura szerelme halott; majd kilóg az udvarból folyton-folyvást, mert a nyomorultakhoz húz a szíve és azt hiszi a rózsacsoda mindig működik, és ő rózsát álmodik és hagyma az, de nem elég, hogy bűdös, nem válik kenyér-ré az; hagyja nagy erős senkiktől kínoztatni magát ahelyett, hogy sarkára állna, és kiprédikálná sátrából a hamist, nyulat a bokorból, de csak ki és le a várból folyton sántít és kancsalít! Krisztus életét prédikálsz, bár minden csapból az folyik, és tudom, téged ő kísér, mert más hozzád nem merészkedik! Bár zenéd istenek írják, mégis papi rendbe és reverendába öltöd porhüvelyed!

Liszt

Te, fennen nagy hősies, zsarnoki Uralkodó Úr, ki túl finnyás, és azt hiszi a Természet nagy harcain és szaván, vonzalmain túl nincs is más, és telis-tele a természet hullámain ringatózik legyen szerelem, avagy halál, és önnön démonaitól sosem szabadul, hogy béke lehessen a szívében!

Wagner

Mire mennék én az alkotó a Békével? Nem kell folyton nagy csatazaj és különböző szólam a kardalban, bár a bölcs nem érdekel, a nimfák, a nagy kísértő, a titánok harca az istenek ellen, a csatazaj kifejezi mindazt, mit a bölcsesség szerető soha fel sem foghat, mit jelent a harctéren sokadszorra vérezni el!

Egy örök áldozati Papság, mi általad összeköti az eget a földdel az örök kötelesség, ki ha nagy zarándok és felsőosztálybéli zenész, a női különféle felső kaszt, leányok és fiak, barátok, barátnék a természetben oldódni fel csak a zenében tudsz, mert köt a rend a reverenda vigyázz-ba állni, míg más, én mondjuk, mer szédíteni, csábítani, csapni a szelet, szabadnak lenni; mer koldulni és növelni birtokát, míg köt téged az egyház és az universitás!

Liszt

Te lányom mellett vagy rejtett reverendában, míg díszruha rajtad a szín csak, és királyodnál, ki csábul sokszor, vagy tán kötöttebb mégis mint én az egyházban, minek fundamentuma igaz hitem!

Wagner

Benned a nagy szenvedély az ördöggel táncol és a népet gyászolja, minket istápolgat, gyámolít, vagy dicsér, tanít. Időnként ellentállsz rejtett-burkoltan, hogy észre ne vegyék, a hatalomnak. Nem maradsz soha, nem bírsz megmaradni magadnak, folyton egyikünkre lesel, legyen az Bach, Brahms, Chopin, Glinka, Schumann, a te tengernyi átiratod: engem megmentesz, lányod kell nekem; kis ujját adja, kell az egész keze! Mi neked a Szerelem? Felszíni fodrozódás, mely meg nem rengeti a mélység csendes nyugalma és érinthetetlen birtokod? E felszíni vizekről egy két poronty, kit a nagymama nevel, mégis jól kiházásítod, te fennen angyali rendíthetetlen-verhetetlen! Nálad a Szerelem egy Élet vállalkozásának nyugodt eleme, része, ha nyugtalan, eltaszítod magadtól; de mi más a Szerelem, mint a mindent felforgató és átrendező feneketlen hordó, hol nincs biztosíték, mert azonnal kicsapna: te ezt nem bírnád elviselni!

Liszt

Chopin útja, Brahmsé, a te Tristán és Isoldád, Vénusz dombja, Elza tán? Füljak az elemekbe, haljak ölbe? Nem jobb az angyali rendezettsége házasságnak és a kedvessel való kapcsolatnak, hol nagy meglepetés és váratlan felfordulás nem érhetnek?

Wagner

Te folyton méricskélő, számoló, rendezett eledele egeknek, ki folyton jól illeszkedik és hibát nem vét sosem!

Liszt

Náladnál nincs, ki jobban tudná, mi az illeszkedés, de a legnagyobbakkal csatázol és a legnagyobbakhoz dörgölőzik büszke lényed varázsa, mert lelke sugári oda vetődik és rá mások sugára! És míg megforgat szájában a nagy szenvedélyek milliárdnyi tarajos hullámai és majdnem elsodor sorsod az árhullám, a benned élő hit uralja zsarnoki posztod, és a hullák is élők lesznek erőd áldásán! Szétcincálni nem hagyja magad erőd, az isteni fény, mindig újra és ismét hullámként eloszlik arcod ravatalokon és feltámadt halottak dicsőségén! Hullámgörgeteg az isteni Nő benned, leány és szerető, ki játszik, míg érez legigazabban a csatakos ló forró szíve Wotant és Brünhildét, Krimhildát!

Wagner

Meglehetősen jó nőkről álmodom, míg járom a poros utat és az udvar zsákutcáit, hol leányod, Cosima nem lesz zsákamacska és nem vered agyon a zsákban tévedésből, ezt garantálom neked!

Liszt

Megálmodni, megteremteni: az álom Nője, mit álmod finoman kidolgozott és cizellált, a Tiéd! Nem lesz ellenséged sosem, de isteni vonzalom, mi hajt egyiket a másikához! Az isteni vonzalom, mi megteremti a testek igaz összetartozását, és a mindennapok nyűgét édesíti a közös élvezet, a másikon való uralom: a szem a szempárban. A másikba való vágyódás egészen lenni rész és részese mindenestül a másikának: ez a szerelem! Vágyódás a másik megjelenésére és lényére, hahotázó kacajára, egy gyönyör források patakjaiként gördülnek alá szavai, hogy végre itt vagy, Édes! A bizton tudás, hogy e vallomással nem él vissza a másik fél, és a vágyódás a másik testébe, karjai közé, és hogy onnan többé soha ki nem jönni álló és fekvő és elfekvő öleléséből!

Nietzsche

Lyukban van a labda? Megtalálta-e a lyuk a méltó sodrófát, avagy rég méltatlan lyuk és sodrófa megélni együtt az istenek alkonyát? Lyuk és sodrófa izzásán megszületik-e az isteni páros szerelme, újjászülni az isteneket?

Goethe

Méltóság persze, ha az élet is körülményeivel méltatlan!

Nem temettem-e én is folyton, és, avagy lettem öngyilkos, nem tévedtem-e soha? Istennek hittek tán, mert be és ki járkáltam az Udvarba, hogy hozzám, mint üdvözítőként jött minden írástudó és farizeus eltökölt céllal, és mikor megláttak parányit belőlem, elrabolni, foglyul ejteni, lemészárolni akartak csak, de biztos nem megtartani és hozzátenni valamit?! Ha tudtam, segítettem mégis, és volt kit szívből szerettem és nem segíthettem! Én elsősorban az enyémet feleltem, míg láttam Udvart, Színházat és Egyetemet, és vonzódtam a széphez, a szépséghez, és nagyon tudtam vágni hön és szeretni roskadásig. A természet titkai, a nimfák ölelkeztek velem, mikor nagy volt gyászom, a hátrahagyott, a maga életét élő, avagy halott Kedves! Szatír nem lettem mégsem, a gyöngédség óhajta, a kedvesség és jó barátok, jó borok vonzottak szép tájakra, szép nőkhöz.

Nietzsche

Udvari Lelenc-Gyerek, ki nagyra nőtt a látott viszonyokon, mit én a nagy magányban a könyvek leltározásain gondoltam el, és míg az Élet természetessége, hatalom-szerelem, természet és halál gyászát sirattad a komplikált viszonyokat, az elcsereált fejeket, éhenhalást és zűrzavaros viszonyokat, a tudományért, a tudásért ördöggel cimboráló, gyorsajtó Kocsis vagy mások halála!

Goethe

Isten ellen játszó hősi tünemény, te csalódott teológus, de folyton istenekkel parolázol a halálban, és mert csalódott vagy újra meg újra nőben és barátban, csak Istenen állsz bosszút, mert máson nem tudsz, faragsz hát, te dualista, Krisztusból Anti-Krisztust!

Nietzsche

Fellegekkel játszom a hegyen, önnön lelkem látom az ég kékjén tükröződni a múlt betűi lelkeibe bújva, és tanítok új látást, mikor lejövök a hegyről és visszatérek a városba!

Goethe

Halálé így vagy épp, a múlt alakjait mossa át az eksztatikus, de könyvízü tudás, mi Gondolat, mit végig érdek szerint gondolsz csak, támadsz Istent, embert, meghaladni felső-emberré, társadalmat, egy örök ellen vagy így, míg én, ha nem is habzsolom, de próbálom élni az életet megkötött kis alkuival, és magam alakjait megfestem Udvarban és Természetben, bár nálam is járt Clavigo, Egmont, Faust, Iphigenie, Tasso és Götz von Berlichingen, mégse lettem egy önnön magamból kifordított lelkész és teológus és Isten Báránya helyett Isten Ördögét favorizáló pokolteremtő! A jószág hatalmát inkább támogatnám, bár értelek, te túl jón és rosszon, ott élek én! Túl jón és rosszon élek én, ki látott már mindent a földön. Megmerítkezett a megélt mítoszban és látta, miként öldökölnek szeretett nagyjai és miként ássák el egymást élve a sírba a hitetlen meg nem értő rágalmozó szörnyszülöttek! És látott sok szépet és szerelmest, fenséges értéket, és kedvencei a nők, művészek és hősök a történelem, mítosz és a természet lapjain, kik túljutnak önnön természetükön, mint te tanítod, árnyékaikon.

Liszt

Kedvenceim a szentek, az odaadó gényusok, kik lemondanak önnön akaratukról szemlélvén az Egy fenség Akaratát és nem lesznek könnyű préda természetük és a társadalmak hatalmai oltárán! Kedvenceim a szentek, kiknek lelkei visszalengnek a múltból is az eget horizontjain segíteni,

mert ahogy egykor saját lelkük üdvét mindennél többre tartották, hogy lelkük el ne vesszen, úgy segítenek az elveszetteknek a saját útjaikon kitartani és megmaradni!

Wagner

Az igaz nagy Szerelem táplálja a nagy Művet és tartja meg a Mesterdalnokot, míg életet ad régi germán hősnek és germánok nagy Istenének és leányainak a Walküöröknek.

Nietzsche

Kedvenc szereplőm ki lenne? Egy udvari szajha, ki levelez férje érdekében, hol marad önmaga e nagy körmönfont levelezésben, és gyermekei körében egy rosszul látó és rosszul imádkozó örökös Pelikán!

Liszt

Hagyta volna magára a rábízottakat, önnön lelke egyéni formációit sikerre vinni? Nem ő maga ez a dicsőség, lángelmék közt a lengedező Szentlélek, az Isten Szerelme?

Nietzsche

Kedvenc szereplőm ki lenne? Egy orosz katonatiszt leánya, egy szajhája, kit orvos gyógyít színlelve, míg becsapja és átejt, még csak nem is érdekli, mert élvezi a gyönyört, mit néki parancsra szolgáltat, melynek épp ideje, hisz tudja a lélekfertőzőtt, hogy most nincs e becsapásnál jobb, és élvez és szeret és kívár őkegyelme, az ösztönös női tudás rafináltja, lángelméje, ki a nagy Férfit ösztönösen megérzi és folyondárként rátekeredik, majd időben távozik, nyomot hagyni, hogy lehessen a Férfi a szabad ég alatt áldott magányában, mit a Nő közele csak behatárol.

Liszt

Látott már Apám is egy s mást a világból, az Udvari Kocsis Eszterházán: ez volt a kezdet egy Francia Grófnő férje lenni nem csak móka ám, de sok harci fegyver látványa a szalonok kacajai és zongorafutamai mellett; majd egyik bevonzza a másikat; ha már egy francia grófnő, jön még egy, ki írói vénáját szűk nadrággal és rövid frizurával köríti, még nem szüfraszett, még nem kékharisnya, mi ha rózsaszín? (Bomba fegyver) Na jó, nem viccelek, de az orosz hercegi koncerttermekben sem csak áll a bál, de jár a fakanál és ha nem is lehallgat, de kikérdez egy s mást a hercegi diplomácia nemcsak Szentpétervárt, de Kismartonban is, és mikor kérdez, nem lehetsz süketnéma Hal! Na ugye! Közlekedőedények, de milyenek, mi célból közlekednek?

Wagner

Mily közlekedés volt nekem Hohenschwangauból fel Neuschwansteinba, ne kérdezd, bár fúrja oldalad a kíváncsiság, miként lesz egy régebbi fehér madárból fenséges magaslaton egy Új Hattyú, egy Hattyú-Király, pénzügyek réme, nagy építő Mérnöke királysága birtokának, mit szánján futja be a legszívesebben, és bár Bunkert nem épít, szerelmetes Barlangot, igen!

Mily közlekedés volt a szomszéd szobába, hol hiába a fal, de ott az ajtó, ha a Lélek és Szellem átjár és felfal egészen, mit számít, valaki megdugott-e, avagy én őt? A szerelem úgy teljes, ha fiú is vagyok és lány is, az erőszakot alkalmazom is erőm teljében és elszenvedem a szerető erejét gyengeségemen, de mi a testközelség a Lélek és Szellem át meg átjáró lehetőségénél?

Liszt

Ilyetén Férfi-közelségbe pápaságban papjaival jutni nem lehet és felettébb kínos megemlíteni is. Erosztól mentes ott Isten közössége, mely a tiszta Szeretet és Ima, a másikáról való tudás és a másik megsegítése a rá vetett tekintet tisztaságán.

Wagner

E Hattyúk, kik csak Kitömött Hattyúk lehetnek a Természet nádszálai falatozzák az éden mannája és a gyümölcsös- és virágoskert terméseit az áldomásnak... Legyilkoltatnak, kitömetnek és tán feltámadnak a létezés befogadói régi énük levetik, de maradnak önmaguk, csak már a létezés egésze eledelük és Vidám Tudományuk!

Nietzsche

Leginkább ti vagytok eledelem, nagy művészek, a bölcsességé, mely az egyetlen igaz tudomány, ki önnön magadtól megőriz, hogy láss csudát és merj mással nagyot lejteti, diadalmasat!

Igazából én fallak fel Benneteket híres, nagy, hírhedt Művészeket a Nagy Bölcsélet, a Vidám Tudomány!

2. rész

Szereplők:

Aditi

Csontváry

Dalí

Klimt

Munkácsy

Picasso

Sargent

Van Gogh

Aditi

Szellemek hazáját hagyd érintetlenül vonzalmaik kiskegye szálait a szenvedély tisztázatlan sorscsapásainak, mert oly helyre tévedsz, hol nincs semmi keresnivalód! Mégis az egyetlen Istenasszony, ki méltó Paris választása óta érinteni gyöngéd szerelemmel a rejtőzködő, hát rejtett szerelmi viszonyok megkeseredett, bár idejét nem múlt igaz vonzalmait. A szellem egésze sok cserépből tevődik össze és mindegyik más virágot rejt mint egy gyümölcsös és virágoskertben is számtalan a termés, ha jó az idő és a gazda. A Szellem, ha lerakat, nincs Élet, mert a Szellem a legnagyobb, mi élteti az emberi nagyságot; parányi csúszó-mászó létben az ember elaljasul és tönkremegy! Tiszteld hát a nagy Szellemek hazáját, Isten után őket illeti a legnagyobb alázat, és ne hidd, hogy egy Nótát kell fűjnia mindnek, mert a korszellem úgy kívánja. Az a közösség egészséges, hol természetes a sokféle hang és hangzás megfér egymás mellett mind, ki küzdelmes útján végigmegy. Tiszteld a nagy teljesítményét a nagynak és ne húzd le a mocsárba! Tudd, hogy mindig van és lesz krisztusi és hódító nagy szellemek, és tán az a jó, ha egyik se bérel ki magának, de választásod a szabadság, szellemi érzékenység, ízlés, hovatartozás odaadása legyen. Míg szabad vagy folyton árnyalódik majd a mit kivel mikor lehet és nem lehet, mert nincs recept, és szíved, elméd és értelmed a törvény. Magad útját úgy járd, ha másikára lesel, a másik csábítód csak, hisz az ő útja nem a tiéd! Mégis a létezés teljességének nagy szellemei, kiket el és ki nem kerülhetsz, ha a világban valami mégis lehetsz. És a szív titkai, ki mit jelent neked, kit kísérsz egész testközelben, kit csak időnként egy-egy igaz tekintettel és jelenléttel. Istenek harcolnak szívedben, ha valakitől nem tudsz elszakadni, ki próbál a hallgatásban sorsának megfelelni és azt

el nem véteni; a másik fejébe egészen bele nem láthatsz, bármennyire istenek kegyeltje vagy és a csillagokat is mozgató Szerelem a neved!

Dali

A szellemvilágban jól csak akkor igazodhatsz el, ha magad és eredeted jól ismered, ha anyád emlőiből a büszkeség táplál és tudott sorstörténeted! Ha apád megemésztett sorssal nemzett, ki tudja hol a helye és hova biztos sose téved, mert ott előtte zárt az ajtó, és mert a lélek útja onnan csak elvezet. Mégis az Erőszak és Csábítás igen nagy Úr, és szörnyen összezsomózza a szálakat, melyeket csak Isten old. Minden új helyzet és szituáció, minden újonnan betévedt figura a színpadon új viszonyulást jelent; a nagy érzékeny érzi ezt és próbál nem véteni a viszonyulásban! Öntudat és önismeret képes csak úgy keveredni mással, hogy míg igaz és szenvedélyes is a máshoz való ragaszkodása, magát nem veszíti! Mégis mily sivár lenne és gyötrelmes az Élet, ha folyton magad kéne látnod csak a Tükörben! Sok viszontagságos utamon a rengeteg különféle ember, ki megcélzott akaratával, és mindnek próbáltam magamból valami nagyszerű feljebbvalót átadni, átsurgatni a csúcsról, hol voltam én. Mindenki azt látta és kapta belőlem, mit szándéka ígért, mert maga az Isten nem Vak, és a szív és lelkiismeret hangjai jeleznek, hogy kivel mennyire légy óvatos, és mennyire mehetsz, lehetsz ellenálló, avagy tőle független, mert mindenki része a nagy egésznek és így mindenki függő és részben kiszolgáltatott, de létezik a szabad arány, mit nem szabad elvéteni! A hódító, nagy Szellem mindig alávetni, rabosítani, gyarmatosítani akar, nem tehet mást, mert ez az érdeke; magad alóla részben kivonhatod, de annak ára van, mégis szabadságod a viszonyulásod milyensége és minősége! Minden döntésünkért magunk fizetünk, és olykor az erőszak dönt sorsunkról, az minden, de nem jó és nem kívánatos! Létezik a Pillanat Varázsa, melyet elvéteni nem szabad, nem lehet, és magához őszinte Ember nem is tudja elvéteni, mert a Varázslat több az Erkölcsnél és a Morálnál, az istenek vágyakozása ez. Istenek, ha in medias res megjelennek, hatalmuk nagyobb, mint azt megakadályozni bárki is tudná, hacsak nem tragédiák során át valósul meg az.

Veszekedő, egymást meg nem értő partnerek jobb, ha elválnak és nincsenek együtt, mert hangyák garmada lepi el kezét a nyitott ajtót tartónak; mégis a szeretet, ha jelen van mindkét részről, a vita és veszekedés nem vesz erőt rajtuk; ha nincs szeretet az intimitásban, minek az? Lehetsz szerelmeddel nyakig homokba eltemetve, ha ő minden gondolatod, hogy miért ez a sors, és nem amaz? Kijöhetsz még az elásott halálveszélyből, ha szívedben a szerelem árnyalt és igaz. Egy hódító nagy Lélek találtam egy másik hódító nagy lélekre, kit azonban a krisztusi tapasztalat éltetett és tartott meg minden ütközetben, hol nem volt finomkodó, nem kereste a maga hasznát, kemény volt mindig, ha vélte, igaza van, de sokszor tévedett, láttam akkor én helyette; máskor én tévedtem és látott ő helyettem; ez a jó párkapcsolat, ez a nagy szerelem!

A varázslatos pillanatok fogva tartanak egy életen át, azokat el soha ne véd; azokra a legjobban vigyázz! Vigyázz ezen elvarázsolt pillanatokra gyöngédebben és jó ösztönös ragaszkodással, mégis könnyedén, mert ők a tieid egészen, ezek az elvarázsolt pillanatok. Különböző lehet sikere e pillanatok maradványa lehet hosszan tartó nagy boldogság, lehet tragédia és komédia, ez az istenek kegye és akarata, de te légy hű e varázslatos pillanatokhoz, mert ezek a Lelkeid, ezek vagy önmagad! Sok varázsos pillanat, mindhez légy hű, és az idő kibogozza a csomókat és megérted életed nagy küldetését és álmát!

Egy női Lélek elég volt nekem, hogy lássak mindent, mi magam voltam e lélek tisztaságában, mi volt égi horizont, és csendes víztükör, majd viharos óceán; volt sasmadár a hűvös tiszta szabad égen, volt menedzserem, ki támogatott minden elképzelésemben. Mindegy volt, hogy vele visszatértem az ősi honba és volt ott közös Genezáreti-tavunk, mi Guadaques, és igaz halászok a

társaink, vagy meg- és elmerültünk, belemerítkeztünk a világváros színes neonfényeibe és bárókban lengtünk a pultokon a koktélok szeánszai között, avagy kamerák csövébe bámultunk, de filmjeim én szerkesztettem és rendeztem! Ez a szerelem! Az igaz szerelemben eggyé válik a két fél, hogy szét nem választható pillanatokra sem, ha nincsenek is együtt egy ideig, nincs külön út és külön utak, ez a nagy kihívás és óriási a tét, és tönkremegy benne minden, ha nincs feltétlen bizalom: ezért a házasság: Szentség.

Az igazi szerelemben átáramlanak a felek és nincs ott hazudni mód és lehetőség, és különbözőképpen fogadhatják el a látottakat a halálban és a halálon túl.

Munkácsy

Meglátni és megszeretni, majd hordozni szívedben évekig, és mondani, ha valakit, hát ő az, kit társamul kívánok látni; és ha nyílik az első lehetőség azonnal ott teremni, hogy lehessen a frigy, nincs itt bizonytalankodni mód, mert a Szerelem a legkényesebb és gyöngédebb, Látó Madár!

Van Gogh

Szerencsések, kiknek oldalán egy megértő és segítő Társ áll, ki nem hazug, nem alattomos, ki nem magának hajt be bért és kapcsolatot, de ismeri a kapcsolatok méltóságát, legyen az baráti, szerelmi, avagy csak léha kurvázkodás, mert lehet a Szív oly beteg és függhet az Élet szalmazsálon, a lélek kivetettsége légzőgyökereken, hogy a kurvázkodás jó és engedélyezett! Van azonban, ki tiszteli mindig a varázslatos pillanatokot, de nincs szerencséje, mert a Barát is távozik az ideggyenge, tébolyult örülttől, és leveti válláról és hátáról az örült akarnok, de gyenge idegzetűt, tartván a Saját Szigete felé, hová taszítja Sors és Megálmodása az Élet nagy stílusának: áldozat voltam, de részese lettem a teljesség semmijén önmagamnak a hullámok, földművesek, munkások, az erdő, a virágok, szobák és kocsmák, a vidék és az Írás nagy fenségének. Égi és vizes hullámok hullája voltam én, de mindig szerető és szabad, szenvedélyes nagy ragaszkodó, és maguk az istenek vitáztak velem és ítélték el, vagy meg!

Klimt

Oh, ti nagy szerelmes ragaszkodók, hogy nem értitek, a legfontosabb az önvédelem, tudni, biztos akkor az életút, ha senkit túl közel nem engedsz, hogy kiszolgáltatni magad nem szabad senkinek sosem, és nem hagyhatod, hogy sorsodban átvegye az irányítást, avagy helyetted ő irányítson!

Dalí

Elmerülhetsz minden jóban, és szép másban, eszmét cserélhetsz, de tudd kivel, mennyit, mikor és miért! Ez a sikered titka, de ez nem jelenti, hogy közben tán nem szenvedsz valakiért cefetül!

Klimt

Biztos az, ha távol tartod magadtól biztos távolságban a barátot, szeretőt és apát és anyát, hogy a függés tűrhető és viselhető legyen! El nem viselnék egy olyan életet, ha folyton számot kéne adnom valakiknek minden lépésemről! Sérülékeny-sebezhető, ha vagy és ezt tudod magadról, hogy nem pereg le rólad minden, mi az élet átka és áldása, hanem lesz azonnal teher, ne engedj túl közel senkit, magad óvod így, miért őriznél mindig másokat? Egy távkapcsolat a legmegfelelőbb, kinél ott tart egy közös érdek fonala, de simulékony a közösség, mert tisztelet és méltóság az alapja, hol a felek kiegészítik egymást, az egyik nem hág a másik sarkára, mégis egy az ízlés és érdeklődés.

Csontváry

Nem létezik távkapcsolat; az egyén maga hordja keresztjét és nagy terheit, mi sorsa és küldetése, mert sokan az elhivatottak, de kevesen a választottak! Nincs, mit távol tarts magadtól, hisz valójában a másikban is csak te létezel: múltad és jövőd gombolyodik fel egy gombolyagra és bárkit is hoz utadba sorsod, mind tulajdonképpen rólad regél egy melódiát, egy dallamot és magad monológjait hallgatod, mert hihetjük-e, hogy mások lehetünk, mik vagyunk, és elkerülhetjük-e amilyen feladattal leszülettünk, és lesz-e más, mint mit megírva hoztunk és kaptunk. Én utamon a Nap üzetettje, kiből a másféle tájék mindig valami lényegest kiégetett és megbélyegzett: romos Színház és pogány oltár, libanoni Cédrus és a Mosztári Híd, de enyhülése nem volt az útnak, hajtott valami belső láng és tűz, égetett a forró Nap és nem enyhült forrósága sosem az isteni jelenlétnek, mit elviselni nem bírt volna soha senki: a zsarnoki álarcot, mely e tüzet tartotta biztos formákba, hogy más el ne égjen, biztos keretek között csak én tarthattam, és magamra kellett legfőképp vigyázni, hogy árnyékába mikor kell vonulnom egy-egy fellegnek, erdőnek, háznak!

Sargent

Távolságtartás? Elképzelni sem tudom, ha ül előttem egy modell és része lesz napjaimnak és éjszakáimnak az egész sors, mi ihlet engem, majd hordozom történeteimben, és le nem tehetem, mert akit, ha nem is kifosztottam, de magamévá átlényegítettem, sorsom része lesz, ha vissza hozzá már sosem is térek. Egy-egy portrém része az én társadalmam hálózatainak, mint volt Barabás Miklósnak a reformkori és forradalmi értelmiség és hatalmi elit, Mednyánszkyknak a hófödte síkon az üvegszemű jéghalottak, Zichynek az orosz udvar; számomra más jutott: felszín alatt rejtelkedő, bőr alatti horror és brutál, de a színeim és alakjaim, a figurák harmóniát árasztanak, míg más démonait megfesti, én a mászt széppé varázsoltam, így szép és jobb lesz valóban!

Aditi

Mindenben eltérő Gondolat és gondolkozás, mi az mégis, mi benneteket együvé tartozóvá kovácsol? Az utókor ítésze, hogy zseniális alkotók vagytok, és végigküzdöttétek, mit rátok kimért a sors. Az egyiknél a seggek, mint az almák akkorák és színük oly zamatot sejtet, hogy szinte azonnal beléjük harapnál, a másiknál az almák színe visszafogottan szigorú vonalvezetés mögött pontos akkurátusan árnyalódik és az abrosz lényegtelennek vélt és tartott redői rejtik a démonokat. Az egyiknél Lázár feltámadása harsányabb mindenkinél és hullája hullámai mossák át az egeket, földet és minden partvonalat, az éjszakát a fényük terjeszkedő csillagaival és az üres kávézó lidérces, mégis otthonosan meleg öle vár, hogy betérj! Másikát lefoglalja a Moulin Rouge, a malom, a szerencsekerék táncos és duhaj, tobzódó, vidám és élénk, de kíméletlen és brutálisan szép, korhely és nyers való világa. Van köztük, ki Michelangelo nyomában jár, és a Szépművészeti falait festvén freskói teszik halhatatlanná az épületet, míg festi Pallas Athénét, az Élet tavaszát, nyarát, őszét és telét, és vagyonos nők pénzelik, hogy lehessen egy nyugodt földi paradicsoma, hol békében alkot, és a politika és hatalom csatározásai nem vonják el kellőnél jobban a figyelmét; van ki kertjének rabja lesz és a vízililiomok csodájától nem szabadul, de csinál tengernyi variációt, melyeken a létezés milliárdnyi árnyalata és a föld szaga terjeng. Kis családot ábrázol egy másik úgy, hogy szívedbe markol az Élet kíméletlensége és majdnem megfagysz, míg a családot mégis magába fogadja a föld barnasága és rőt melege és izmos testük inas pucérsága a jel, hogy elpusztíthatatlanok, védett e Hármak! Szerető közelség, mily nagy is erőd a sivár elemek között a kopár határon! Máshol a szénaboglya-variációk jelentik színváltózatokkal, mit Warholnál a Marilyn-menet! Miként tud egy napraforgó kidolgozottsága és miként egy absztrakt világok világát rejteni, a Szépség végeérhetetlen, utolérhetetlen és felfejthetetlen szárait és megtalálhatatlan vonalvezetését, mely egymásból indul és tér meg! Miként lesz

multiverzumok üzenete egy női alak vonala egy felvitt, rétegzett anyagszerkezeten! Báli, karzatos termék közönsége miként ünnepli magát üde önfeledten, míg másoknál barikádokon ünnepel a Szabadság Istennője, és megint másnál tajtékszik Tenger Őkegyelme misztikus-sejtelmes ködös hangulatban. Nő fest primitív világot, a másik az otthon és otthonossága melegét, gyermekét ölében tartó anyát, ki mégse a Magdalai Mária, hanem egy átlagos emberi lény. Van mégis, kit a Madonna rejtélye érdekel, és mindent mit tud világok világáról Madonnának arcaiba sűríti, van ki pedig kinkeservét a Kereszt Áldozatába. Van, ki töredezett, avagy álomszerű tájba vizionálja magát és övéit és ez a táj időnként nyugodt, máskor viharos, olykor pedig démonoktól kísért zavart nyugtalanság. Más a geometrikus ábrák és virágfüzerek szentje színekben és pontos vonalvezetésben, megint más minden szépséget egy-egy nő arcába rejt, mert oda és csakis ott álmodik. Van, ki a Halál megszállottja és a halált színes virágaival ékesíti fel, avagy csinál belőle misztériumot és a mítoszt éleszti fel, más szörnyetegeket, gorgókat fest és elementáris erejű fenséges tájba ábrázolja a nagy magányt és hegyláncok társai; egyrészt a világvárosok pezsgése és sivár magánya, az elidegenedés, avagy a szórakozás önfeledt oldottsága, és a vidék sajátos arculatai a tájéknak, a vidám társaság boldog és üdvözült színekben tobzódó tájai, a feketébe hajló alakok semmibe eltűnő magánya. Virágok törekenységének harmatgyöngye selymes szirmai és átázott levelei és mégis sugallják, hogy valami bennük elpusztíthatatlan; állatok vadsága, üvöltő szele és a fájdalom bömbölése; egy nő kínja minden szépsége az összes arckép minden szituációja és jelenete. A Tánc, az istenadta Tánc, legyen az körtánc, menüett, csárdás, keringő, avagy balett!

Picasso

A létezés töredékei adják a Világ egészét; a sok benyomás, impresszió, töredék és metszet. Van, ki képek és könyvek közt otthonra lel, más kivetett és elveszett a Természetben, míg lát Fekete Oroszlánokat és Háború falánk mohóságát és csak a Hatalmat. Bikamód komorak benne a Nagy Ösztönök igazságai, többet lát mindenkinél az illesztékek metszetei között a légüres semmi sivárságot, a vákuum Energiáját.

Jellemedből fakadnak döntéseid; ha ezernyi válaszút előtt is állsz, szíved tudja az ő igazságát, ha őszinte magához, hát határozott és dönt mindannyiszor, akár úgy, hogy nem mozdul és nem dönt, bár így is szétszakít a választás kényszere és az azt követő kín, mint sosem felejtesz. Mégis a szíved, a körülmények, a ráció, a Másik, az élethelyzet és szituáció egyként dönt olykor helyetted.

A geometria nyomvonalai között megtörve, töredezetten látod az egész szerkezetet darabjaiból összetákolt formaként, alakként egy figurát, és a Nő sem egész, magára ráhagyatkozott Ösztön, de holt tárgyak részletei, élmények és emlékek együttes illesztékei, a halála kinszenvedésének és mégis az élethez való ragaszkodásának lenyomatai.

Míg fontos a szerkezet, töredezett a Város és mítoszai.

Van, ki mindenáron mindig megtörni, bedarálni és szolgává alázni akar, megkötni, hogy szárnyalásod sebzett legyen, és lehullj idő előtt, mert úgy véli, ő csak akkor nyugodhat! Mégis el nem felejtetted a nagy mezítelen nők önfeledt szabad táncát a tenger partján, mi a boldogság!

Sargent

Mi a választás lehetőségei? Angyaloknak tán nincs is szíve, tán más nem is üzen semmit a szív törvénye. Látásuk tisztasága diktálja nekik kíméletlen feladatuk, még ha részvéttel is vannak mások iránt és az egyetemes szeretet átjárja őket, így nem árthatnak akaratuk ellenére és ártani nem akarnak. Adott a tehetség, nem választható; nem hagy el, hajt és mindennek előtt neki akarsz

megfelelni, mert dolgoz az, és teszed dolgoz, ha nem is tehetséged rabja, de katonájaként! A stílus, az ízlés, az ösztön, a szimpátia pedig maga az Ember. Mégis, míg nekem fontos az alak, színes foltokkal dolgozom, és a háttér egybemosódik az alakkal.

Picasso

A szerkezet geometrikus formái illesztett együttese számomra a legfontosabb, de nem másolás; a lélek belső látása összetöri a szerkezetet, mert lélek és szellem szerint való a szerkezet.

Sargent

Én a háttérrel, a természetbe, a környezetbe illesztetten látom ugyan az alakot egyben és külön is, és leheletnyi a Vonal, több az egymásra helyezett színes folt variációi.

Csontváry

A természetbe jellegzetes motívumot, a táj sajátját, szimbolikus építményeket, egy-egy központi fát helyezek; a fő alakzat így válik szimbólummá, mi maga a Gondolat és a Képzelet, a nagy Mítosz. Egyszerre fontos a szerkezet vázának tervezete, az anyagkezelés, a textúra, a vonalvezetés, a rajz, a színes foltok, az ecsetkezelés és a színek harmóniái, a háttér és az alakok, az alakzat és az anyagválasztás és az anyag használatának arányai és mikéntje; a legfontosabb mégis az Álom és a Képzelet, a Látás és az Élmény egyszerűsége, a Táj Szelleme!

Munkácsy

Az egyéni élettörténet és a kor ihletettsége, a korszellem, az eszmény és a kor filozófiája, mi választja témáját és anyagát, míg ábrázolja életének színterét, amit lát. Ásító inast, rőzsehordó asszonyt, poros utat, galambpostát, a nagy füves pusztát és lényegi alakját: a hódítót, avagy Krisztust Pilátus előtt és keresztjén, a Bárányt, ki elveszi a Világ bűneit.

Van Gogh

Az eredendő Bűn, az ám, a kollektív tudattalané és a családi és a személyes, míg belőle kikeveredsz és kilátsz, tán kiterítve halottas ágyon fekszel, és úgysem, nem kímélnék. Tán marad kis idő a földön, ha kegyelnek istenek, hogy megéld már itt a földön a boldogság paradicsomát, de tán csak más sivatagát változtatod virágzóvá és ártatlan lelked lassan a nyomorúságos létezésben a megnemértés otthontalanságán elsivatagosodik a nagy munka feszültségén és sikertelenségén.

Klimt

Lényegtelen a Siker az életstílus fényes rendezettsége mellett; a megfelelő emberek és társak, barátok vegyenek körül, kik támogatnak céljaidban, nem mindig csak hátráltatnak, vagy, mert maguk is ki sem látszanak a gondok és nyugök árjából, vagy mert kicsinyesek és rosszindulatúak, rosszszándékúak.

Van Gogh

Ha valakit már egyszer megbetegít a Világ, nehéz annak a gyógyulás és újra bízni, visszatérni az Ős-Bizalom ártatlanságába.

Ha valakikkel sokszorosan, erőszakkal, brutálisan visszaél a Világ, nehéz azoknak a gyógyulás, a teljes egészség.

Dalí

Jöjjetek hozzám, de távozzatok időben önnön magatokhoz vissza, ha megfáradtatok és elegetek van, de nagyon!

Minden lehet tárgya a nagy Művészetnek, van mi Naplóban, más Regényben, mondjuk egy lovagi kémtörténetben, mert a Világban élünk, részesei vagyunk és jobban járunk, ha tudomást veszünk a Világról, mintha rózsaszín fellegekbe járva nem akarjuk elfogadni, pedig az van, ami van, ha nem is tetszik, de sokszor! Mégis nagyobb ártás nem lehet, mint hallgatni a valódi bajról és semmiségekből csinálni nagy ügyeket, mázolván sok kis lényegtelen firkát és nem láttatni a fontos nagy ütközeteket. Minden nagyság elhallgattatása szigorúan megsérti a világ és a természet rendjét, és a Gonosz csak könnyebben muzsikál akkor zongoráinkon, mi nem lehet senkinek sem érdeke. Egyesek saját érdekek miatt másokat el ne tilthassanak saját szabad érdekeiktől, mert akkor elrothad minden, mi egészséges, hatalmas és alávetett is! Kard ki kard megütközni becsületügyben jobb, mint elmázolni a fontos kontúrokat és a sértettség sokadszorra kapott sebéért újra és újra elvakarni.

Nálam az arcok egybefolynak, egybemosódnak, és nincsenek éles kontúrok, nincs és nem is lehet egyértelmű felelősség, hát felelősségrevonás sem, mert nincs elszeparált, elkülönített létező, együtt élünk és halunk, és mind része az egésznek.

Nálam az órák nyújtottak, az érzékelés függvénye az idő; a modern fizika szerint gyors mozgásnál lassul, és egyesek szerint az örökkévalóságban megáll az idő!

A fantázia, az álom, a képzelet fura alakjai népesítik be a mérnöki pontossággal megszerkesztett szerkezetet, mi olykor már a pixelek miniatűr kidolgozottsága a színes alakzatoknak. Nagy hősök megelevenedése a vásznon, és mi Wagnernek és Lisztnek Velencében az elhallgatás és a létezés semmibe megtérése, az nálam a szent zene Hattyúja a Vég hajnalán is, az elrontott, feje tetejére állított, felforgatott szoba után is.

Gála halála volt a legnagyobb Teher az életben és üvöltöttek az égi Oroszlánok, de halálán építettem teste szerkezetéből a Váram, ha úgy tetszik. Voltunk Amerika friss és új tojásából kilibbenő, boldog és elégedett Pár, Amerika felfedezői, és forgattunk Genezáreti tavunknál, mi Guadaques, ízlést próbáló, groteszk fantáziát, egy maszkabált abszurd tárgyak környezetében. Felépítettem saját épületem, mi Múzeum, mint Wagner saját Operáját: itt hagytam ízlésem aranyait a világnak.

Klimt

Nincs jobb érzés mint egy paradicsomi kertben festeni egy tógában és tudni nincs és nem is lehet ellenséged!

Dalí

Küzdöttem én eleget árnyak és felbujtók hadával, légből kapott váddal és rágalmak hazardjátékosáival. Sosem csak rajtad múlik, mi lesz, de tedd meg, mi rajtad áll a világ ellened folytatott nagy perében.

Aditi

Ti voltatok, kikhez menekültem, ha nagy volt fájdalmam és roskadoztam terheim alatt, mi az Élet; ti voltatok lázam szenvedélye, a láng, a színek harmóniái és groteszk imádata a tájnak, mi az Itt-Lét és mindenkori Parancsolata, az Élet.

3. rész Magyarok

(E rész szereplőit szövegeiken túl jellegzetes öltözetük is emlékeztesse a nézőt valódi eredetükre és egyéniségükre!)

Babits

Herceg, hátha megjő a Tél is, akkor adj bő-meleg bekecset, csizmát a lábra, főtt-tápláló kosztot, és a Jó Isten áldjon meg!

Attila

Adjon a Jó Isten mindenknek jó szerencsét, boldogságot és áldomást, ha követik a Betlehemi Csillagot, lehet, hogy az élet nehéz lesz, de lelkük üdvét el nem veszítik, és az útjukról le nem térnek.

Ady

Az az Út, csak el tudtam volna felejteni, mit Párizs hozott fennen jajokkal; rövid életű nász, de nagy erős szárnyakkal, elkísér mindenhova. A lábam elé hajított Kendőt felvettem, és nem adtam vissza; nagyot vágtam, mikor elveszthettem volna, így kísért holtomig a halott Kedves!

Kosztolányi

Jaj, Te Isten adta Góg győzelem és vereség idején, hogy Uralom volt vágyad, de az is volt mindig fennen Magad. Más a kimért pontosság, a finomított rím és beszéd pontossága a lélekrezdülései és buktatói táj és szituációábrázolásban, míg Te nagyívű, nagyvonalú Lélek indulatai gesztusaival elsöpör szinte mindent, a Szárny. Más tudja, mikor miért hová kell mennie, hogy útján a köveket kikerülje, te nagy dalolva belerúgsz a kövek mindegyikébe. A Szenvedély Párizsa után ki nem mozdulsz kávéházak dzsungeléből, de ott adott táncosnő, kurva, hercegnő és szerkesztő; míg a másik szerkesztőségekbe, minisztériumokba, követségekre lőt és fut a magáét előmozdítani, te pár fő, kulcs embereddel megteremted a tuttit, és nem szünsz meg Harcolni, Te Nagy-Vad, hogy rettenet mindenki közeledben, mert ki utadban áll hízelkedéssel, vagy kard ki kard, ölben és ágyban meghemperegőzve leterítet azt.

Ady

Te, finomkodó, mindig óvatos, számítgató, de annál élesebb szemű határozottság, az udvariasság kelleme nálad nem színészet, nem színészkedés, lényegedből fakad, mi megnyer, lekenyerez és elvárászol sokakat a báj, mi nem ostoba, de a legravaszabb arcodon a mosolygódör, hogy nem tudhatja senki, míg a Felszín oly sok színben tündököl és őszinte nyílt tisztességesen fodrozódik, e fodrozódás finomsága visszafogott és nincsenek nagy gesztusai, még csak nem is modoros, de nem is színészkedik, mégis hallgat a mély, mi avatottak számára nyílik időben arra Szem és Értés, míg hóbörgök nagy hajcihővel én, a Magyar Nemes, te vagy a mindenkori Közkatona, a köznemes!

Attila

Nemesek, ugyan dehogy, Attila királlyal harcoltam én, míg jártam külvárosok éjjeleit és a Téli éjszakát, mely el nem akart múlni soha Attila népének angolszász, germán és szemita ösztűzben. E harc az értelem harca, az értelmén túl és tovább, hogy nem vadállatok, de Elme és Eszmélet, ki nem tűr hazugát, és elrendezi a saját és maga sorsát, hol és kiket szeret!

Miklós

A szép élet drága tavaszai, hogy oly hamar véget kellett érjenek és jött a pokoli aljasság és nem akart vége szakadni; alattomos és aljas kapta mindig a bért, babért és lehetőséget, és nagy volt a

kín; oh, akit úgy szerettem, örökre összeláncolva véresen, csatakos otthonosan vele, hogy üzent mindig a hamuszínű Égbolt, hogy el nem vész pokolban sem vész el a Szerelem!

Balassi

Ti, humánusok, kikből kiveszett minden harci Kedv, hogy elfelejtettétek, milyen Föld ez, örök harcok tanyája, egy csatatér vérgőzös tébolya, hogy veszve mind, ki fel nem készül gondolatban és életformában a küzdelemre!

Attila

Te, fennen nagy Vadóc, ki Ösztönös Testiség friss áradó, patakzó vérfolyama, magát nem csonkítaná soha; Te nagy Bika és Oroszlán, ki harcolni nem rest várfokon, csatatéren, asszonyi ölben, ha van kihívás, kiáll Büszkesége és fennen nagy Erő állítja magát a véresen csordogáló várfokokon, és nem érdekli, nem számolja, hány végvár esett el, mennyi áll még, mit számít, ha a Becsület a döntő, hogy az Én Hátam Háza mit bír el! Az én Váram, az enyém, és azért harcolok végelmúlásig, ha ezernyi oldalról is rohamoz az Ellen!

Balassi

A Férfiúi nagy szenvedélyek, a Harc elemi ereje, a küzdelemé, mely nem öncélú, de a saját Védelme, mely drágább mindeneknél! Drága, mint a Nő, a Fényzuhatag, ki kísér harcaimon, hogy már elalélok a vérveszteségtől, megmaradjak és újra felálljak. Elutasító, önvédő Harcmódorában van Nő, ki mindenki védelme, ki Bátor a Harcban, mer harcolni önnön magáért és a rábízottakért, és csak ő tudhatja, ki a rábízott, és milyen fegyvermódban harcol!

Attila

Mindig magának játszik, ki lefegyverezni téged akar romlásodra; és tiéd, ki harcol párhuzamosan jó hírért és névért, büszkeségért, mert kihívó, támadó, kémsereg akad itt mindig bőven! De jó lenne egy szép Nő mellett könyvtárszobában Corvinákat írni, avagy másolni; Reneszánsz Udvarban táncot lejteni és nagyot lakomázni, de ez Nincs!

Nem bújik egerlyukba első veszedelemre, kinek lánglelke lelkesedik, de mészárszékre sem viszi övéit főlöselegesen, mészárszékre nem vadászik, és sereget nem toboroz; de nem felejtí, míg az Orosz elengedi, levágja a Habsburg!

Mikszáth

Elég volt e csatákat, a fennen nagy Hun harcokat tompítva, zsugorítva, finomítva, a nagy bő, vérbeli harcokat az értelem párbajaira csonkítva, csökevényesítve megélni; minden, mi becsületügy lévén tisztán elintéztetett korábban, lett alattomos áskálódás, udvari ármány, a Titkok szedett-vedett aljassága, korrumpált rágalomáriák koholt pereiben a terrorlegények szemedbe mosolyognak, hátba szúrnak viselkedésök.

Jókai

Az Isten adta Világ így tevődik össze, sok a ravasz, furfangos Hallgató konspiráló mások ellenére, de felülkerekedik nagy Ellenén az önmaga Védelmére konspiráló parányi Mag, kis harcos, büszke csapat, a Szerelem. Meglátni, ha nem is szilánkosan tört Tükörben, de minden álhír, megvesztegetés, halálos fenyegetés, rémhírkeltés, csúsztató hírszerkesztés, manipuláló szóbeszéd ellenére a Tied, a tieid, mi Enyém! Tudni elszakadni Baráttól is idejében, ha ő más utakon jár, mint véled, jó, üdvös és igaz neked; hóböröghet fennen moralizálva anya és barát, ha Téged egy becsmért Nő Szeme hív az Örök, fényes Kalandra fel, és egyszerre biztosan tudott, hogy véle és senki mással; akkor az anyának hátrálni és a Barátnak érteni kell.

Petőfi

Színész vagyok én, színjáték minden a Házasságod ellen! Júliámmal így hajtottunk tudva és akarva e röghöz kötött kötelék lidérces szépségeibe, Te romantikus hősszerelmes Dalia, nagy igazságokat kereső és kutató, nagy igazságtevő! Tragédiák, ha vannak is, Szerellemmel semmisíthető, sors zsákutcáiból az Igazat kivezető Ítélet és Járom. Szerettelek, Te nagy Barát, és láttam magam és téged jobban mindenkinél, hogy engem lázam, szívem szerelme és vérmérsékletem lövészárkokba hajt, hova Te nem jöhetsz velem, láttam, a lövészárokból vissza nem vezet Grófi honba út, és Orosz földre számúz a társadalmi perpatvar, a hőzöngés és pártütés. Te a finom Úr, a báj és kellem, a nagy mesélő, ha voltál is vérgőzös fronton, a Szoknya védelmezett, és erősebb volt ez Ernyő, minthogy elvész a magyarság számára az ihletett vérgőzös helyen, honnan nem vágytam már máshová, vissza nem! Kívántam neked, mi lettél, a finnyás Arisztokrácia kegyeltje és szelleme lelke, ki velőt és vért ad, áramlást a megfáradt idegeknek, ereknek! Te, a fényes, ragyogó, kivilágított Színház és Szalonok, Minisztériumok, a Kormány ereje, lelki Energiája!

Jókai

Az isteni Barát, a keménység Kerecsensólyma és Sasmadara, az éles és vagdalkozó Csőr, mi idejében vágott sallangot és fölösleget, hogy a lényeg megmaradjon!

Arany

Mily kort éltünk meg, mennyi lángelme egy kis Fészekben, mit kitermelt Hungária, mennyi íze és színe a nagy Szellemnek e fenséges Nemzetünknek, mely több ezer éves nagy történelem, hol mindig sok a Gaz, de máshol is, mégis nincs Istennek e Földön lelkesebb és átszellemültebb Nemzete, mint a Magyar! Levágják halomba nagyjait, nagy elméit a konspiráló Árulók és az Ellen, kik kísérik már a kiscipőket, de az Ősök Intése, mely messzi tág Horizont egeibe lát és néz, üzennek, ő és őt! Ha eleinte nagy is a Kétely, minden bukkanó után óriási a Csattanó, hogy nem hiába a Küzdelem, mert a nagylelkű és nagystílű Magyar utánozhatatlan igaz derű harcban, szerelemben, mulatóban és otthonos eligazodásában a kinek és ki kicsoda, lehet bár tengernyi Spicli és konspiráló Ellen!

Kölcsey

Igazán csak egymásnak lehetnek holtjaik hamvvedre: Elefántcsorda!

Berzsenyi

A Harc, az istenadta Harc frontvonalban, lövészárokból és a Szellem harcai; amint a Földön nincs Béke soha, mert maga is egy villámgyorsan forgó és keringő ringlispíl csatazajos viharában az Úr-Úr szeleinek, úgy nem szűnik vita a Művészet és a Szellemi nagyság mibenlétéről: mi is a Szép, a hangsúlyos, avagy az időmértékes verselés, fontos-e a Rím, tartalom teremti meg formáját, avagy L' art pour l' art?

Kazinczy

A szellem finomodása, a kimunkált szellemi nagyság, mely nem ingatható, nem rengethető, sziklaszilárd öntudatos Fenség a helyén, és így lehet és érdemes sértődés nélkül vitázni a betűk rengetegén.

Vörösmarty

A hősi eposz nagy mítoszaiban a sok elvérző hős, mind erőt ad híre-neve és üzenete, mára is kiható lánglelkével, hogy erőnk szerint a Legnemesbekért!

Madách

Csak az a Vég, csak azt tudnám feledni! Küzdj és bízva bízzál! Ha állít az Úr, rögtön ott a Kísértő és végigkísér tán a történelem lángoszlopán, de ha nemes és jó a Lélek, szeretni tud, visszaveszi az Úr időben magához, mielőtt Szám lenne, vagy megfagyna számkivetve!

Esterházy

Mily csodálatos az élet és az ének, ha a Tánc számkivetve szebbet lejt és igazabbat, mint más a Tűz körül tekeregve.

Lehet a mi Istenünk fennen Azúrban ragyogó Fenség, ha nincsenek munkásai, kik szemük reája vetve nem szűnnek látván őt, könyörögni pár Igazért!

Attila

Esterházy, Te, ha mondom jer ide, de Te a Diplomácia zsákutcáiban, ha nem is, de rejtek- és kacskaringós-labirintusos körútjain képviselsz valakiket, de kiket, az mindig a Te titkod marad!

Esterházy

Mit érdemel az, kinek a szíve a kezemben volt is, és sose szűnt meg dobogni egy Álomért, az övéiért, kikbe én is beletartoztam! Mégis, mit érdemel az, ki nem őrzi meg Titkait, és Disznók elé veti a Gyöngyöt! A titok, Titok marad, ha a fene fenét is eszik, mert mi mást jelent a Nagy Úr, ki tudja hol mit, és mennyit lehet a Drágaságból, mi Aranyat ér! Szegény Gazdagok, ide énhozzám, kiket begyűjtök ismét újra napra-nap, kiket szívből szeretek, de titkom az enyém marad, mert mit érdemelne az, ki magát úgy kiadja, hogy bensőségein falatozik is a Gonosz, mégse látja szíve eredőit, mert az légi kegy és égi manna és a segg málna és eperillatú! Mégsem vagyok én a Diplomácia unalmas Urai közt egy halálosan unalmas, szakállas Nagypapa, de ki él-hal övéiért, és csatakosan izzad a diplomácia fertőin és kilyuggatott, átáztatott ingein, de mit sem érne a Diplomácia a Nők isteni Kacaja nélkül, kiknek Szoknyája alá sosem mertem nyúlni Én, de ha rám néznek és szemük kihívón sugárzik, több az ezernyi Élet hevülésénél, mert tudom, ott lakozik a Jó Isten akkor, és ki engem így Lát, az nem lesz és nem lehet sosem Áruló! A Szoknyák erdejében honos én biza mégis, nem vitás, ha áll a bál Baál, többet ér egy szívderítő szoknya megnyerve az ágyban előbb, mint bármi csatatéren! Van Ellen mégis mindig, az igazi Gyilok- Ellen, ki ellen nem használ jó szó, jó akarat, sem Diplomácia, akkor ott már nem segít semmi Iskola, Tudomány, se érvelő akarat és öntudat, sem Hit, sem áldomás!

Ottlik

Az Iskola Határa ott, ameddig az Ellen srófolja, ameddig a takaró ér, hol kihuny szemeink világa, és csak viszik Katonáink, javaink, nőink, de nem adnak vissza érte semmit.

Esterházy

Az Élet Iskolájába addig jársz, míg rajtad nincs a Szemfedél, de a ragyogás, a szépség cirkulál benned Örökkévalóságod és ez az igazi Pályabér! E ragyogás szépségében nincs más csak a Választott, és ki Ő, időben ért abból önmaga és a Közönség, és hogy miért!

Lőrinc

Erzsikém, Erzsikém, nem tudlak felejteni, a rabság robotja, a robotoló Rabság volt szűkös Kenyér, és nem volt Rózsa tövis nélkül, hisz nincs Hármás, mely Tragédia nélküli lehetne, hát még ha négyes vagy sokszoros többszörös; méltatlan volt hozzád Halálod, mit rád mért a Sors, hogy én élhettem életem mégis: Lóci és a kicsi Klára, de Gyászom és Szerelmem irántad Örök.

Juhász Gyula

Örök bennünk a Nő, ki vágyunk tüzét felajzza, és bennünk égő örökmécs a rá való Gondolat, és a fenséges Hevület Szárnyai az eget ver, ha már nincs miért, teszünk róla vagy így, vagy úgy, hogy ne legyen hevülésünk lángjai és kihunyjon szemünk!

Krúdy

Halál, megsemmisülés, kihunyni a szemvilágnak, ugyan dehogy! Harc? Minek? Álom, álom, édes Álom, és Szféránkban repdes minden Pillangó, illatozik tengernyi Virág és fürdőzik a Büntelen, míg saját lábában elbukik a valódi Ellen, ki az, nem tudjuk, mert nem is érdekel, és különben is mi vagyunk a minden ellenségét legyőző buddhai Szent, de ha nem is lennénk oly nagy szentek, véd minket daliás Urunk az áldott Magányosság, mi Jövel!

Csokonai

Áldott Magányosság, csak Lillát adnád, csak magát nekem, nem untatnálak folyton gyászos énekemmel, találgatván folyton, ki az ellenség, ha van, mert a Szóttásban a törvény fonála mindig felfeslik valahol, de a sűrű szövetségben el nem döntheted, ki a hazug, ki ellen, ki a barát, ki szent! Magam vagyok a víg Dorottya, táncos lábú Faszent, a vénleány, ki míg eljátsszák mókáikat, tulajdonképpen sose kell senkinek, hisz nem fér be házba, hát még egy ágyba egy Férfi mellé, kit újonnan megalkotott Testvérem, magát természetesen, Pacsirtáját, ki néma mint a Sír és nem énekesmadár, de Aranysárhány!

Zrínyi

Költő és Hadvezér, ki más, ki lenne nékem Barátom, ki nem alkuszik, nem fél, nem bátortalan egy nyimnyám Alak, de győztes harcot vív, ha vesz is, mert örök a harci kedv és dicsőség, mit kivív nevével, míg Apródjai neveltetéséről végveszélyben is gondoskodik, és elkísér Angyala! Imádságos, hívő, igaz, nagy Lélek hevülése, ki ha kell aktív, ha kell imádságos Bölcsélet és Meditáció, mert lát, és Arca tündököl és ragyog a fennen nagy Egészben!

Széchenyi

Oh a Nő, a Férfi, de leginkább a Hím-Nős, ki érzi önnön hevülését, hűvösét!

Wass Albert

Isteni fenyeseknek fenséges Koronája a hegyláncok körívén, mi eltemet, és hol örökre Otthon vagyok a Kőszikla, a Dörgelemes, de nem fenegyerek!

Márai

Istent tisztelő, nagy nemes Úr, ki Emléket állítottál nagyvadnak, szolgának, tájnak, a Természet mátkája Boszorkányának, táncnak, dálnak, nagy mulatozásnak és a veszedelemnek, a nagy Halálnak, a nagy Gyiloknak és a Pusztulásnak, de nem szüntél meg sose hinni és bátorítani sem a végromlásban!

Wass Albert

Te, vastag Fehér Gyertyái a kitartásnak önnön Sziklalánca, magad rabja és Börtöne, emlékezete a Kassai Polgároknak, nagy Szerelmeknek, a pesti milliőnek és a világ milliárdnyi hírhedt, híres-neves Láncszeme hajcihőinek, egy utazó Diplomata követ-írnoka a Magyarorságnak!

Illyés Gyula

Magyarok, ki a magyar? Ki magyarnak vallja magát, és Becsülete izzó Pecsétje nyomot hagy az évezredek kalandozó és kíváncsi, száműzött menekülő- menetelésen; míg porontyát magyarnak neveli és édes ajkáról szól a magyar szó.

Weöres

Sárkányok bálján fürödtem Sárkányok Vérében a nagy Erő és Hit, szolgálni, mit láttam Utamon az Erényt a Költészet tűzvirágai gyöngyláncán.

Örkény

Mi adja Koszorúmat, mint az Élet nagy szeretete és a Halál emlékezete, a Jégahalottak üveges Szemei és az Abszurd állandó Leheletén a mégis akarni és küzdeni!

Pilinszky

A Bűn érdekelt mindenek előtt a Bűn, hogy elkövették, amit nem szabad, kik úgy gondolták, mindent szabad és mindent lehet; megmosták maguk arcát mocsokban, törmelékes bányavárosokban és miután megölték, köptek egyet!

Isten halászott folyton és Krátereken voltam az üreges Szem, ezer rovátka rajza; miután ki-ontották Vérem lassan kövesedtem a légi harcokon a rab, a fogvatartott és vagyok kősziklaszirt redője, az üres Árok!

Erkel Ferenc

Az üres Árok volt már sokszor kígyók és skorpiók tanyája, patkányok falatoztak a kiürült utcák tetemein, hulláin, és tetvek rágták, bolhák csípték a rabokat, míg a nyomás alatt megőrült az állandó Kísértésben Melinda, a nemes Nő, hol a Nagy-Úr, Bánk, mindig messzi, máshol, másnak harcolt, de él még a magyar és a Honderű!

Bartók és Kodály

A népnek lelke, a szívós magyar néplélek, melynek tiszta forrásai el nem apadnak, tapadjon hozzá bármi mocsok és sok idegenség a nagy Satuban, mely itt a Kárpát-medencében az Élet, mely mindig helytáll, ha sok is az Áldozat!

Bartók

Tiszta Forrásból, csak Tiszta Forrásból, hön áhítózó, fenséges Szarvasok agancsa ezer ága-boga, rajta a Világ tengernyi elágazása kivilágosodik...

Móricz

Kivilágos kivirradtig...

Mit is mondhatnék még, drága Árvácskám, ha jönnek is a Barbárok, és vérgőzös is Erdély minden szeglete, ha a Nő élete melletted Tragédia, se téríthessen le semmi az utadról, mégis légy jó Mindhalálig!

Nagy László

Ki viszi át a Szerelmet a túlsó Partra?

... hej regő rejtem, neked is lejtem a Táncok legnemesbikét!

Bartók

Kékszakáll és Mandarin, vágyaim Görgetege, ha Váram szobáiban megannyi kincs, arany és drágakő, mit sem ér egy Igaz Nő Látványa mellett, hol nem fog rajtam Kard és nem ér el Gyilok!

Kodály

A módszeres Tanár is bennem, kit dicsért mást, mint az örökkön újra és újra feltámadó Hungáriát, a magyar Zsoltár: Psalmus Hungaricus!

Dsida

Ha téged elfelejtenélek, de mindig csak a Nefelejcs!

Gárdonyi

Vicuskám, Dobó Katicám, Egri csillagom, Istennek Szent Rabja, Margaréta, lépj át falaid romjain, Szigeteden, legyen az Közel, avagy Távol-Kelet Juliánusa, avagy Amerika Kolombusza, Vicuska!

Dsida

Ha téged elfelejtenélek, de mindig csak a Nefelejcs!

Faludi

Ha az Ember seggén lyukas is a Nadrág, avagy mezítelen, mégis Hercegnek énekel, tán van még Remény, ha jó a Képzelet!

Hamvas Béla

Munkás-Ember nem szégyelltem lenni én, de nem lehet mindenki az; míg Őrt itt álltam a Strázsán magyarként a Honfoglaláskori Másik leszármazottal, volt az igaz Bölcséket kutatni maga az Éden!

Dsida

Ha téged elfelejtenélek, de mindig csak a Nefelejcs!

Mind együtt

Nem lehet elfelejteni, nem soha!
Nem lehet elfelejteni, nem soha!
Nem lehet elfelejteni, nem soha!
Nem lehet elfelejteni, nem soha!
Nem lehet elfelejteni, nem soha!
Nem lehet elfelejteni, nem soha!
Nem lehet elfelejteni, nem soha!

4. rész**Ki mer itt félni Virginia Woolftól?**

Szereplők:

Agatha
Jane Austin
Charlotte Brontë
Emily Brontë
Lou
Margaret Mitchell
Sylvia Plath
George Sand
Tormay Cécile
Virginia Woolf

Virginia

Hullámok görgetegéből születtem, váltam ki én Aphrodité, ki jót sugalmazott mindig, de maradt mégis önmaga. Hullámok görgetegéből a nagy Halál volt Hullám, a kiterített Partvonal. Mi más,

a szellemek világa, mint vízből emelkedett Energia, kikbe belekap az uralkodó Szél, és ellenállásuk mértéke tartja maguk lényegét örökkön. Az ellenállás nem szükséges mindig, csak Erőszak, a nagy Vihar idején; normális időben a vízből úgy válik ki mint öröksége természete. Hullámok fergetege, nagyerejű Árhullám elmos és kimozzgat mindeneket a helyükről és átrendezi a küzdelmes Élet viszonyainak rendezett Színpadát, hol nyertesek és vesztesek vannak, de lehet érdekbeszámításos a Béke a Temetők emlékezetén! Hullámok görgetege Életem kincse, nem volt, vagy csak ritkán, békés és nyugodt a hullámozás tarajos Felszíne; az Árhullám elmosni nem tudott, de egy hullámot-magam, magával gördített a különböző nagy szelek nyomán az Ár, míg belém kapott a szél, és állítottam benne jómagam, mindig más helyütt tett le, hol a természet kegyes dühe azt megengedte. Hullámomra parányi fényük a Csillagoknak mintázták az egek akaratát és dühét a Pokolnak. A Nap örült tébolyult heve engem falt és én izzottam örök hevülésén, míg örökkön nedves és felhős-borult volt az Ég és szakadt, mintha dézsából öntenék volt nagy Zivatar; menny és pokol házasságán eszeveszett volt a Harc. Örök-ködös szürkületben az Elme gomolygása légi Forgatagát intettem Nyugalomra, hogy szívemben a háború helyett lehessen örök Béke. Vénuszt Mars kíséri általában, hogy ne legyen parttalan enyelgés és hullámai ne tobzódjanak parttalan. Vénusz Lelkét formákba a többi isten lényege kényszeríti, míg az erőnlét heveességén, óriási küzdelemben nyilai célba érnek. Parttalan nincsenek, nem létezhetnek hullámok görgetege áradása sem a vizeknek, sem fellegeknek; mégis a nagy vizek légtere önnön tengelyük körül rendeződik elhagyván a forgó és keringő Földet és a naprendszerét, megtérni galaxisok csillagközi űrjein önmaguk szívébe, annak is a közepébe, hol igaz Otthonuk, a Boldogság és Szentség legintenzívebb Álma lesz való, hol a világítótornyok, mint parányi fénybogárcák, a csillagok fénye lesz önnön való.

Ch. Brontë

A Természet nagy ereje az emberi természet Ágyasa, és addig ökleli a porhüvely őkegyelmét, míg önnön lényege, a tiszta Lélek szelleme nem tudatosodik. Történik ez nagy sötétségben, mert az Élet azt róttá rá és elnyel minden Fényt, míg sajátos Otthonra lel és kivilágosodik, avagy a Természet Emlőin része lesz anyja szaván és minden Mosolyán a Fény! A Lélek az ősiség hordozója mindannyiuknál az összejtig minden ős, és milyen arányban, mi lesz tudatos, része az egynek, nincs véletlenül; nagy zavar és zavarodottság idején, zord időkben kell a túlvilági Fény a transzcendens lábainál az imádás és imádság, a meditáció koncentrációi, hogy el ne vessz, a Te mindennek felett való nagy Érdeked, és nem tartozol másnak számadással csak Arcod tisztaságának az Isten színéről-színre látásában.

E. Brontë

Az Ember nagy feladata épp ez: az Állat és Angyal között jól lavírozni a természet pusztító kegyein, hisz az Ember úgy Isten képmása, hogy a Mindenség Semmijén magát érzékeli, míg képességei és lehetőségei egy parányi hüvely zártóságán cirkulál és belőle ki és elhagyja a szelleme természete e porhüvelyt és másokra rátalál, és lesz nagy baleset, ütközés és harci csatazaj két, avagy több nagy Szellem találkozásánál. Vágyni a fenséges szárnyalás égi eredőre, de tudni a határos és behatárolt-korlátos terek szabályait; mindig a másik is a szépség eredőjén és az emberi együttélés éles pengékkel is simulékony rendszabályait. Multiverzumok energiáiba megtér a meditáló szellem és visszatér hűsen rendezett parányi szobák tiszta rendezettségébe, mely az olajozott simulékony felszíne az udvarias együttélés kölcsönös szabályrendszerének.

Ch. Brontë

Vigyázni, egymásra úgy vigyázni, mert oly nagy a tét, a másik boldogsága és üdvössége, mely nem egyházhoz kötött, de az egyházak őrzik e Tudás mibenlétét, és oly parányi hiba elég, hogy

Pokolé legyenek sokan, kik nem érdemelték! Vigyázni úgy, hogy az őrült Nő, ki voltam, maga az író élete bonyodalmas útvesztőin a véget nem érő labirintus, mert vannak, akik ezen munkálkodnak, hogy a kín soha sehol véget ne érjen, hisz a Gonosz létezik, tevékeny és nem alkuszik, de az Isten sem. A Gonosz, ki fogva tartja lelkeink szabadságát nagy ereje, de míg izzadunk a véle való harcunkban angyalok kísérnek és angyalokká válhatunk: fő a Lélek irányultsága és szabad Akarata!

E. Brontë

Szerelmeink a Gonosz fogságában, ki az elterelő hadművelet, rágalom és sokezernyi gáncs az erőnlét különbsége okán és a más minőség fennen látható dicstelen kiszolgáltatottságán. Léteznek a biztos pontok, még ha alattunk mozog és ingatag-mocsaras is a Föld ezernyi csalétke, ha kedvesek számunkra e Kikötők, a védelem öblei lesznek. Mégis, míg küszködik önnön magával a lélek esendősége, nem látszik biztosnak a máskülönben biztos Part, mert ebben áll a lélek és szellem zavarodottsága, a megzavarodás: a Gonosz mindenünnen való egyszerre támadása. A Gonosz Lélek, ki a gyűlölet, s örül, ha eltévedsz a rengetegben, és eloszlik lényege a szeretett arcok felszínén, mert általuk árt a megtévesztés, avagy az élet parancsa messze elsodorja tőled tied, és így válsz a való ellen teljes kiszolgáltatottjává. Ez a Lélek Sötét Éjszakája, melyen a nagy szentek szinte mindegyike átmegy, mert a Kísértő őket el nem hagyja, nem ereszt, és a Kísértő abban remek és elsőrendű, hogy miként támad és hol a leghatékonyabban! Egyszerre következik be a teljes és mindenekre kiterjedő elsötétülés és megvilágosodása a Békét és Harmóniát szerető látó és tudó Lélek igazában. Elválasztva a szerető és szeretett lényektől a Ragaszkodás erősíti a kivetettség és Árvaság magányát, hol a Kín válik uralkodó érzéssé, és e Kín még inkább védtelenné tesz, legyengít és elválaszt teljesen önnön valódtól, hogy ellenállni ne merj; mégis ha őrzöd Arcod fényét rejtetekutak rejtőzködő imáin, megmarad lényeged függetlenül mindenki mástól, kik maguk is tévelygőn saját útjaikon próbálnak maguk maradni, míg részük a teljes egész és mindenségének semmijén a Nagy Űr-Űr parancsai! Mégis, ha Szeretet az Isten, márpedig úgy hisszük elsősorban az, mert javunk és nem veszünk akarja, ha tiszteljük Őt mindenek ellenére rátalálunk ismét, ha mindig is, a nagy megzavarodásban is nyitottak voltunk az ő megtartó intéseire, parancsolatjára! Tán ereje és részvéte irántunk megszanja köreink fennen nagy Gögös perpatvarait és egymáshoz minket közelít, minket áldó kegyelmein megtart. Mégis, amíg eljutunk a részleges harmóniák időszakai után egy egyre biztosabbnak vélt Harmóniáig, nagy az Ár, mit fizetünk, mert ha állít az Űr, megjelenik és nagy erejű a Kísértő! Hol a Kísértő támad és gyűlöl, nincs erő és ép elme, mely kitérhetne útjából, és ne lenne a megzavarodásban tébolyult, ki mindenért fizet, Isten Báránya, ki elveszi a világ Bűneit! Oh a Lelkem Szerelme belső és a nagy nyomás satujában üvöltő Sikolya a Nagy Halálban, mely mondják a Bűn következménye, de tán az eredendő Bűn mértéke lett iszonyú mindenhol és mindenünnen, és az ártatlan másokért viszi bőrét a vásárra és fizet! Látenszen tenyészik a Nagy Bűn és következményei terjengősen szedi áldozatait, hol van a Férfi, ki kard ki kard küzd s nem támadja hátba az egyént, az egyéniséget! Lehet-e ma nagy Erényről beszélni, mikor naponta tán százszor és ezerszer is árulják el egymást, mert ma ez a divat és a közízlés. Az Árulások mindennapisága miatt nem veszik észre, mi az Árulás, és ki se látnak belőle a konspirációk görgetegében a konspiráló Titok szelleme, mi ritkán mások védelmében konspirál, de a Hatalom megőriző, átjátszó átvitelében; mégis a Hatalom azé kié, és levonhatod szimpátiád mértéke és minősége szerint a hozzá való viszonyulást: ez a szabad akarat terén a Mártíromság, az Uralom és a közöttük való lavírozás mikéntje és miértje. Mégis hol a való Hatalom, mely kézen közön eloszlik és összetart, nehéz azt avatatlanoknak megmondani, így ítéleteidben légy megfontolt és be ne csapd magad! A múlt él a jelen kikötőiben és szigetein, hát a múltat ne felejtsd, de igyekezz tanulni belőle! Nem lehet és

lesz mindenki Mártír és Vértanú másokért, ezt biztosíthatom neked! Ki a felelős és vállalja a felelősséget a cselekedetei következményeiért, így a hatalmáért, sokszor nem a legveszélyesebb, de ki a titkok rejtekében gyilkol és ás el élve az a legveszélyesebb! A legnagyobb Jó és Jóság ilyenkor tudja és ismeri az Idők ígét és üzenetét, és Katakombáiba rejtőzködik szintén.

Ch. Brontë

Szellemi Harcainkban, a kifinomult fotonok harcában, látod Testvérem, győz a természetünk teremtettségének jellegzetessége, az örökölt való, mit rejt porhüvelyünk, és jellemünk megrajzolta jó előre helyünk és szerepünk a nagy egész fenn valójában!

G. Sand

A természetünk mikéntje alakítja jellemünk a társadalomban betöltött örökölt helyünkön is folyton alakul Arcunk, ki lát és változtatni kíván viszonyainkon rövidre nyírt hajú, férfi nevet viselő, szűk fekete Nadrágot viselő Grófnő.

Grófnőnek lenni mégis mit jelent? El- és szétszórni gyermekekbe és társakba, a Figyelem! Ki kicsoda, adott az, Istenben meglátni a nagy Dolog és nagy Feladat, mely létezésen nem változtat semmit szimpátia, de a hozzá való viszonyok legyenek őszinték és igazak, még ha színészkedni kényszerül is minden ember a világ színpadán, mert valódi érdekegyeztetésre így lesz lehetőség, mi egyedül a jó szándékú Diplomácia érdeke és feladata. Ki hol áll az Élet színpadán, hová odaveti a Szél, származás és születés; szimpátiája pedig a nagy Érzés szerint alakul. Generációkon át örizzük a nagy Sebeket, melyeket ritkán hagy behegedni és valóban begyógyulni a Történelem, még ha tisztességesek is az utódok és valós a békülés szándéka, a megvalósítás sikere kérdéses a széljárásoknak kivételével. A frontvonalakon túl azonos a szervezettség és a hierarchikus Viszony-Iszony. Csatatereken szerencsétlenek harcosok vannak, kikből ritkán lesznek nagy Hősök. A háború borzalma és iszonyata egyként bedarálja a különböző Feleket, és kinek mi érdeke, és sebeit kitől szerezte, alakítja tovább hovatartozását és szimpátiáját.

Mégis, Grófnőnek lenni mégis, mit jelent? Szét- és eloszlatni a maga és az egész érdekeltségén, a Figyelem! Miként létezett a Grófnő, ki voltam, gyermekei, az arisztokrácia, a diplomácia és korszakának nagy egyéniségei között, kik közül többen országuk különböző arcait, arculatait és érdekeit is képviselték emigrációban és külképviseleteken. Vonzalmaim mindig kimutattam nyíltan, avagy rejtekutakon, de nem voltam sose egyedül a természetes viszonyokat egyeztetni sem én voltam hivatott. Egészséges erős volt a gyökérzet nagy lombozata, melynek árnyékában egyként pihenhetett Chopin, Liszt, Musset és időnként gyermekeim apja. Körbevéve érzékeny nagy Zarándokokkal, a szent zene katonái, lovagjai tomboltak Európa harcai és konfliktusai testemen vívták sorsuk nagy csatáit és ütközeteiket, melyek romantikus regényeim lovagi ütközetei nagy energiái elpusztítottak volna idő előtt, ha nem rendezem magam elméjét a szereplők értő fantáziáiba. A megvalósulás a megértés folyamata.

Lou

Ki voltam én valóban, egy orosz Kapitány leánya, és ez mit is jelentett valójában, alig adhattam mások tudtára: a lényeg mindig rejtőzködik mások vizslató tekintete előtt; kiből bíztam és tudtam bízhatok, hát szerettem nagyon, megmutattam neki önnön magam valóját, a nagy Orosz Pusztát a Horizontjának hívó lelkét és gomolygó misztikus misztikáját, melyre oly sok minden rakódott az európai Időben. Óvtam magam a nagy ragadozó szirti Sas éles csőre vagdalkozásaitól, de nagy szárnyai ütlegeltek, és én leróttam neki tartozásom felismert nagysága előtt. Ami nem volt sose adtam, ez volt nemességem, míg nem túl szerencsétlen a Sors, hogy időnként más vizekre kény-

szerít is, igazán élveztem a más Gyönyörét, a Gyönyört, mégis magamnak megmaradtam, mégis hű magamhoz!

Agatha

Katonatiszt a Férjed, nem kell Grófnő legyél, hogy a hatalom rejtett üzenetei lassan szivárogiának vérdús, szerelmes ereid elvékonyodó idegrendszerébe, mely természet ártatlanságában fürdőzött mindig és a hatalom ármányos csalétkét, furfangos és ravasz cselvetéseit a cselezésnek mérgezésnek ítéld a magad számára! Leginkább tudattalan a környező világ eltérő helyszínein a milliárdnyi álorca rákövesedvén szerencsétlen nyomorult sorsok veszteglő útvesztőire, igaz arcukra! Hosszú együttlakásban ismered meg a Másik valódi természete, mikor a különböző helyzetek feszültségén lehull az Álorca, lehullik az Álarc! A cselszövéses hálók paranoiás halai, mi mindannyian! A szellem leheletnyi ártatlanságán úgy tűnik, mennyi az ellen és valóban; a szellem míg gyermeki-erőtlen, tétova-tébláboló, magatehetetlen és határozatlan, kérlelhetetlen is a feltámadó zűrzavarban magát menteni meg! Ki Istené volt, mert neki adták, és mellette a Világ legnagyobb Ördöge megjelenik, hogy megértse mások isteneit, nem könnyű a helytállás a tűz- és lángviharok nászán, az eltérő minőségek lázalmán. A gyengélkedő, zavart szellem labirintusos útjain tekeredik a létezés kígyója szférája lángnyelvein a kísértő és a Parancsolat, és míg szelleme veszélyeztetett, mindenki lehet a gyilkosa, míg élni tanul őszintén vonzódik a nagy Bölcsülethez, a bűneseteket angyali Látás kegyelmében felderítő érzékeny és nagy képzelőerővel megáldott Detektívhez, kinek képzelt árnyéka megóvjá és megmenti őt a rá leselkedő ezernyi veszélytől, mely a társadalomban a hatalom ököljoga és parancsa.

Margaret Mitchell

Háborúban, hol ütközet és csaták sorát balesetek követik és a Szél könnyen elfúj mindent: családot, Kedvest és szerelmet, mikor tengernyi sebesült között orvos kell és ápolónő és a tanítás megszervezése is gond, ily idők viharán még nehezebben találhatnak egymásra a szerelmesek és kik valóban összetartoznak. Mégis a pokoli kín és zivatar múltán lassan tudatosodik valónk a Csend áráján, és ki-ki igaz Párjára talál; hisz a Vész idején a nyomorúságos tengődés és szegénység, mikor a létfenntartás alapvető javait előteremteni is nehéz, elsodorja egymástól az összetartozókat és az egymást szeretőket. A küzdelem az életért, ha nem öl meg, megerősít; teher alatt nő a pálma, míg el nem törik. Őrizzük egymás szeme világát; csak a szerelem mely igazul, és szeremeink jog szerint csak ő igazítja, formálja önnön hasonlatosságára! Hol állandósult a harcszintér könnyen összecsomósodnak a szálak és a csomókat csak a Szerelem képes kigubózni, felfejteni! A nagy vész viharán többen akarva-akaratlan kényszerülhetnek tévutakra, hol eljátszhatják a rájuk kiosztott szerepet, melyet ha a börtönőr oszt, nem kegyes szerep, tán szerelmük ellen támadni színleg kényszerülnek, míg így menteni megkísérlik eljátszván a nagy Varázslót, az izgága Ostobát, a tökfesűt és a zsákba macskát! Háború idején segít gyakran a túlélés energiáit mozgósítani szeretett és titkon vágyott, taszító Ördöge!

Tormay Cécile

Enyéimről szőtt Álmodok tartották bennem a lelket a Vész és Veszedelem idején az isteni látomások és Isten igaz sugalmazásai, az Ígéret szép szavai elmúlás idején a látott és megélt örökkön valóság! Rettegés idején menteni magam volt enyéim Képviselője, a Vörös Áradás mindent elsöpörni kívánó víg kedvében, megmaradni hírvívő Sziklaszirtnek a vérzivataros Gyilok idején, majd a rejtőzködő-rejtett Gyilok felismerője a gyilkos indulatoknak. Zarándoknak, szerzetes barátnak lenni világváros dzsungelének milliárdnyi hálós viszonyai között a különböző hálózatok rejtett metszetei a halmazoknak, és tudni legalább azt, hogy te magad ki is vagy mindezek közötti

légüres térben és Erdők visszavonultságán is vadat észlelsz, ha ember is találna jönni netán, nem tudhatod, hisz sok az ellen-tapasztalat!

Sylvia Plath

Nem kell Grófnőnek lenni, hogy elmerülj a Létezés igazságaiban, láss különböző emberi sorsot partikon, bárban, kocsmán és álruhában. Örök igazságok szólnak hozzád a Hagyomány örök betűin, festőóriások képei segítenek megérteni az Élet örök melódiáit, melyek fennen szárnyalnak a szent zene hangjain zeneszerző lángelmék készen kapott képzeletében. Mindez Üvegúra, mely az emberi alkotás a megteremtett adottságok között az évezredek alatt. Nem kell feltétlen Kapitány férj, avagy apa egy Nőnek ahhoz, hogy szövevényben legyen a Szál, mert az. Ha igazán érzékeny nagy Szerelme, könnyen sebezhető-sérülékeny az, és a válság pillanatai hamarabb eljönnek, mint bárki reméli. A Férfi pedig, ha nem is mondjuk ingatagnak, de ösztöne vezérli, és egy megfáradt, problémás kapcsolatot könnyen helyettesít a friss Vér, az új ösztönzés, új tapasztalat! Kevesen tűrik a nyitott házasságot e nagyon szabadelvűnek vélt világban; az emberi ragaszkodás, a bizalom, ha sérül, már nem ugyanaz; kibillen az összetartozás mérlegének serpenyője, és a harmadik, sokadik kilengő tányért a ringlispílen kevesen bocsátják meg.

Ha a nagy Ő is, ki tudja egyedül e tágas világban, hogy megcsináltad és mit is, nem hozhatja vissza a régmúlt időket és nem indíthatja be a Szerencse Kerekét!

Jane Austin

A legnagyobbat e Földön meg nem csinálhatja, kiben nincs lángoló Szenvedély, nagy Elszánás és Odaadása a mindennek semmijén pár eltűnedező örök lélek szellemének, kiknek éleslátása megóvja tengernyi csábító csodájától a nagy egek varázslatainak és végigmegy egyedül, nagy magányosan az Úton, mely maga szüli az Erényt és Költészetét az égen tündöklő Csillagoknak.

5. rész

Szereplők:

Írók és Költők

Dosztojevszkij

Ördögökkel háltam én, mert nem volt más. Csapatokat kizárólag maguknak gyűjtögettek, ha nem is mindig gyűjtogatni, lángba borítani Szentpétervárt és Moszkvát, de bizonyára jó húsos falatokra szert tenni. Ha volt is pár angyal az Ördögök között, elenyésző volt a Kísérlet, menteni a Lelkeket és valamit az igaz valóból. Nőket döntögettek a Piros Ördögök, aztán csodálkoztak, hogy holtan folyton kopogtattak zárt ablakaikon, és tőlük nem menekülhettek, őket le nem rázhatták, míg jött a Kikelet.

Tolsztoj

Kikelet mondd, az tágas Horizont, mikor felnézel az Égre, nem mindig csak Halálad. Háború és Béke; a Béke mindig a Háborúkra emlékezés, mely nehezen felejt, de könnyen tanul! Igaz békére a Szív csak akkor juthat, ha mikoron lehunyná a szemét, avagy a Sikere csúcsára juthat, bátran és tisztán mindenki Szemébe mer nézni, mert ha rögs is volt az Út, biztosan nem csak neki!

Dosztojevszkij

Az van itt, az maradt nekünk mindig, a röghöz kötöttség; hiába álmodoztam a nagy pánszláv

egységről! A rög köt mindeneket, a helybéliség, hol a lapokat leosztják és uralkodik a fáradt és áporodott maradiság, a múlt hosszantartó Árnyéka és bűzös Lehelete, mert a Rög, mi a szálakat kézben tartja, és el nem ereszti, a Hatalmat. A Játékos Hatalom, igen, a Kocka el van vetve, mégis mit jelent, kié lesz a Cári és Császári Birodalomban a Főszerep, és miként helyezkedj, hogy benn maradj a tűz, a tűz körül, hogy lángok martaléka még se légy, nem könnyű szerep.

Tolsztoj

A Tűz, az Istenadta Tűz, mindenkinek mást jelent. Elégett vágyakozásában Anna Karenina, mert a Közeg, melybe házassodott ítelt felette. Ki lenne, mint én a nagy szenvedély, és mily bugyuta borzalom egy rossz Házasság, melyből a felek folyton menekülnek, mégis csak abban csinálhatják meg vélt és való feladatukat. Míg én voltam Anna és Feltámadás, hol magam és szereplőim bejárják a Büntetés pokoli kőhordó bányalabirintusát, a feltámadás íze más a tudatosodás bája, mint az ártatlanságé! Mégis kikerülheti-e valaki is e világra születésében az ártatlansága elvesztését, a világ szűkössége miatt érzett büntetést, és ha valamire vinni akarja, egyfajta feltámadás erejét, mely égi manna kegyelme. Az Orosz táj és Tél szíve, mennyire enyém.

Puskin

Mind azt írjuk, de más a stílusunk, máshol a súlypont és a szív igaza, más, mi igazán érdekel. Moszkvai kék Házból a Kapitány és a Herceg udvara, avagy a Vidék, mely a fényes nagybíró világ után tűnik rémséges Unalomnak. A hatalom vidéki formációi nem kevésbé hozzák maguk egyéni ízét, és jó a Kormányzat, ki erre épít. Mit építhettem volna én Tatjánámra, a nagy zarándok, utazó típus, látni világot, terhemre, ha nem is lett volna, de nem volt való oly utakra, melyre engem tett a Sors. A nagy zarándok mégis ne éreznék Tatjana hevülését, és az utat, melyet Képzete bejár, hisz magam vagyok e szenvedélyes lángolás és a felár, mit ezért fizettem.

Dosztojevszkij

A Család, legyen vidéken, avagy fővárosi, egy mikrotársadalom, hol ha tiszteleik egymást a Felek, és az egy igazán nagy Család, kicsiben részed lesz az egész mintázata viszonyokban, jellem és karakterkülönbségekben. A nagy tragédiák gyakran családokban is történülnek, mert oly közel egymáshoz a felek és a sérülés és sértés gyakran megeshet. A Karamazov testvérek valóban a három főtípusú ember széjjelbontva, szálazva, mi keveredik általában az ösztönén, az észbeli fölény és szív misztikája, az Istenhit vigasza és segedelme, megtartó ereje. A főtípusok mégis keverednek kapcsolataik által a barátságoknak, hogy nagy áldozati típust seggbe rúgja párszor a barátja, hogy légy ésnél, te Marha! Az áldozati típus pedig a nagy ösztön-ént próbálja a józan ész jósága keretei közé belelátni, hogy megmentse büntől, felesleges perpatvartól és szenvedéstől. A Bűn, amiért így is úgy is megfizetsz a Lélek ismeretén tör fel a Bűn gyászdalai, mégis olykor kikerülhetetlen nem követni el a Bünt, és ki áll ott veled a Bűnhődés idején, ő szeret. Sonja útja, mára Űr-út, mert a legtöbb övétől távoli üres egekbe vágy, és nem köti Család, de a Káprázat, a Virtuális Világ.

Tolsztoj

Mit a mának Anna, ki a közel eledele, ha hódítón Vegát álmodhat, de legalább Amerikát, mert a vágy nem elégszik ma a következő falunál, hisz vágyaink az egekbe srófolják és nincs megállás, hisz kielégíteni úgyse lehet.

Turgenyev

Miként voltam én Párizs lakója, mint egy Alvajáró, kinek gyökérzete máshová kötötte a Közelt a Távol; a Lélek mindig ott nincs, hol van éppen! A nagy Lélek misztikája, ki a Horizonton szívesen jártatja szemét és inkább álmodik és vágya alvajáróként hajtja ismeretlen Cselédhez, ki

szívét megragadta és érti, miként tartsa meg vágyott választottját és vágyát miként keltse fel újra és újra, mint Főnixet, hamvaiból!

Rilke

Az igaz Szerelem nem teljesezhetett, a nagy Rokon érzés és a közös Alkotás párviadalai, majd az Élet rejteketutakon adott több és más rokonságot, mire a világ összeállt, és egy Vidék röghöz kötöttje helyett, lett a nagy Ismeret egy zseniális Nő mellett, ki odaadta magát mindenestül, majd időben vont a vissza és meg magát, hogy ne legyen Teher, és minden Pillanat vele Boldogság és Életöröm, Kedvesség lehessen! Az alkotás kacsalábon-forgó Palotája se legyen teher, jó ha van egy Thurn und Taxis és a fejed fölött Fedél. Magad vagy a hegedűtest és a vonó, de nem vagy Egyedül, hol az én és a létezés határa, a vágyott egek veszett kékje, nem; a Szív Birodalma, mit képes befogadni. A Mária-dalok, miért a Madonna, mert lelke Ázsia Lilioma és Amerika a Szerelme!

Hesse

A Pusztai farkas Mágikus Színháza, avagy Nárcisz és Goldmund közös, mert egymás nélküli pusztasága, avagy a mérnöki pontosságú rendezés és az alkotás nagyszerűsége, mely a Tökéletesség és a mágikus Szent Zene üveggyöngy-játéka, melyben a dimenziók végtelenített szám-sorok, mert a Szépség megragadhatatlan és elérhetetlen a vágyott mindenkor a Sivatagon, mi kell hát neked, mindez és India, volt a Felelet a Mondolatra.

Th. Mann

Mi más, mint Családi Emlékezés irataiból megalkotni a nagy regényt és a Varázshegy, mi is, minden, mely megérint a sivár pusztaságban és érintetlenségben és az a Vonzalom és Szerelem az elszigeteltség Varázslatai, hogy ott kit látsz és kivel álmodsz folyton újra és újra és ez vagy Te, ez a Börtön a tied és emlékezete. Az intim kis közösségekbe, mely a Templom és az Iskola és Család belegázol óhatatlan a mázsás lábú Történelem mágikus Mágia varázslataival az Élet és a Gyilok, és eljő mindenkire a késői Vágyakozás, mely az Életre magára, mely oly gyorsan elrepült, hogy észre se veszi az ember.

B. Brecht

Nagyvárosi dzsungel Oroszlánjai és Egerei közt miként boldogulsz, lesz-e fölösleges Áldozat mások terítékén? Engeded-e időben, kit hön szeretsz, hogy élve maradjon, és ne cincálja, tépje szét őt a mohóság, a kék kárvallott Diadala? Ha látod tied boldogtalan kiszolgáltatottságát, szétszakított Árvaságban ezer sebét a Mártíromságnak, míg taposol kiontott Vérükben, nem kísért-e folyton az Átkozódás, nem próbálsz-e meg mindent, enyhíteni a szétszakítottság kínjait és terhét, és nem állsz-e meg a Sebzett Katona mellett, míg kileheli Lelkét, de Te is a magadét!

S. Beckett

Malone meghal, mi hát a Megnevezhetetlen, e Halál, mert Testben itt vagy, de száll-szálldos a Lelked részarányosan Pokolban és a Mennyben, de míg itt a Tett és a Cselekedet minden nap árnyalja az Itt-Létet a Gondolat és Elme játéka, mert a Hang és a Téboly mi is, hogy része az egésznek a Szellem Lelke nincs egyedül, és mindenki szemébe néz, kihez küldetett és kiért felelt, ez a Pályabér! A Világ-Lélek, mely nem kötött a Földhöz, de elleng innen, még itt is él. Ki miért felelt? Ki egy elfuserált tömeggyilkos század következményeit hordozta teherként semmiért egészen, de nem úgy ám, mert kik szabadultak, a lelkek és kikre vigyázott sem felejtene; bár arcán az Árkok mélyre vésődtek a redők!

Stendhal

Hátrahagyva az igaz Szerelmet, hol tulajdonképpen nem volt számodra Hely, felejtetted mégis, a

Boldogság pár percnél Töredékét? Az Élet útján, míg követed érzékenységed, vonzalmaid és vágyaid, megleled, mi igazán tied, a Te helyed, ha igaz maradsz! Mégis, az igaz szerelemhez képest összezsugorodik a nagy Történelem és színpalái mögött a sok mozgatórugó és az Élet nagy Játékában társaid már nem felejtheted, míg az igaz Szerellemmel karöltve a Társadalom Törvényei és az Élet zivaja halálra van ítélve; eltöprel, hisz a Szerelm a Halál másik álarcája, és az egyik jobban köt mint a másik a létezés Janus-arca: a Vörös és a Fekete!

Flaubert

Párizs a Forgatás színhelye, a szerelem és forradalom és kormányzata kölcsönösen megélt Érzelmek, és kipihenni magunk a nagy szenvedélyektől a Szentek fogadója lángjaink kínját enyhíteni, megtartani formáinkba minket, hisz az elme és Test formákat kedvel. Az egymásra utaltság megélhető szimpátia vonzalmi időtöltéseként, az élet szemlélődő jegyesei tanulván szórakoznak a Sztoikus Komédiások, hogy hogy is van ez, így is van meg, úgy is a létezés sokszínű varázsa.

J. Joyce

Másik nagy író, ki író, ki követte a tekervényes és cikornyos nyelvezetet, ábrázolni a létezést, mást látott ugyanazon tekeredő témák nyomán: fűgatómák kergetőzését a nyelvben, pár csupasz és sivár téma körül egy lecsupaszított létezést, mely silány egysíkúsága, mégse volt számára Unalom, hisz a Test röghöz kötött, de száll az Öntudat röghözkötöttsége! Majd kísérletezett, a lecsupaszított Nyelv miként fejezhet ki a sok Hallgatás és Elhallgatás többet mint a minden, többet mint a mindenség: a semmi mindenséget és a semmis mindenséget, a mindenség semmijét!

S. Beckett

Ellenben, Te Fenséges nagy Úr, miként teszel egy napi 24 órába mítoszok életre keltését, mert ismeretét; te fennen kulturált nagy Műveltség emlékezete a Hagyománynak, mely ha nem is a Cantos érthetlensége, a különböző kultúrával hozott más-más nyelv is, mégis sokfelé elágazó szerkezet, hol minden és mindenki hajszálereken és idegrendszerén összetartozó közös Emlékezete ugyanazon Úr- és Őslevesnek!

T. S. Eliot

Az Üresek, a Hamu és a Gyár!

G. Lorca

Vérnász Virágai, a Szennvedély kínjai és a megátalkodottság Romjai milliárdnyi éves Magánynak, melyet tudatlan Emlékezetében őriz az Ember, ha az Égboltra néz fel! A kis- és középszerűség, a mindennapok tömegereje gyakran megöli a Szerelmet, légy hát felvérteződve Sárkányok vérében, és kit leginkább szerettem, nem szóltam már többé soha hozzá, miután vérig sértett Lángelméje! Más lett Sorsa, a Hasonmás, mégis nagyon Más, felfogtam nyomban!

E. E. Poe

Hiába károgsz, ha tudván tudod, elszállt a Nyár, vissza nem hozza semmi az elpuskázott Lehetőséget, a tétova Szerelmet, jobb, ha hallgatsz, hisz így is úgy is Horror az Inga, mely hol erre leng ki, hol arra, és míg fekszel alatta, maradéknyi Életed a Tét e Horrorban, hogy azt megmentsd, megőrzöd-e, és kijutsz-e a friss Levegőre az áporodott, hullabűzös Szobából, a kísértethistóriák és gomolygó misztikus Ködökből! A holló.

T. S. Eliot

Az Üresek, a kitömöttek, a Hamu és a Gyár!

Albee

Az igazi Horror a mindennapok közelsége; lehet az halálban, avagy egy igaz Szerelem hét-köznapijai!

A. P. Csehov

Ha eladják is a Cseresznyészkertet a mindenkori üzérkedők és tolvajok, gyakran látogat a Revizor is, hogy ellenőrizze Sorod, a Három Nővér közül igazán egy se tetszik, de ők vannak kéznél, és nincs más csak a sok felesleges ember, a sok Oblomov az Élet ásító és közönyös Unalmán, akkor nincs felségesebb Látvány a fehér Sirálynál, mely siklik a távolba vesző vizek felett; bár mindenki más után vonzódik, sebj, ha ez a vágyódó, kaotikus Természet rendje, mely az örök mozgás, mi ki- és elmozdít, míg Élet, és ismeretlen, milyen, ha a Halál.

6. rész

Szereplők:

Bergmann
A. Bruckner
Fellini
Gaudí
Zeffirelli

Bergmann

Kísértett a téboly ütlegei ágyban, ölben, a Kedves túl közel Szemében, tengerparton, bikatökén és a Kastély kihasználatlan, ódon-üres, poros Termeiben. Csak a Jeleneteket egy Házasságból, azt ne, hol udvariasan modoros és hazug minden Pillanat, hogy kímélje a Másikát, ki szeret; akkor inkább ezer földrengés és áradás!

Zeffirelli

Meglátni és megszeretni, majd fiatalon halni az ellenséges családok áldozataként; ezt szeretné, de meg én rendeztem. A reneszánsz Palotát és Kerteket, a beállított Jeleneteket én kedveltem; Te maradtál a csupasz, mezítelen Vidék szélfúttá Kietlenségén és a Tenger állandó morajlásán, mely téged nyugtatott, forró agyad lángoló vizeit. Mást ezen állandó, fölösleges morajlás, avagy csattogó hullámverés az örületbe kergette volna, de Te ide vitted Kedveseid a Halál ellen, mely mindig megtalált, a Szerelmed, ki sakkozott Életedre, de mindhiába, mert mindig Szerető valál a Halál Árnycékában.

Bergmann

Maradtál mindig a Konfliktusokban is a Távol a Szerelmedben; a Közel közelsége megölt volna nyomban, az istenhívő, nagy misztikus Lelket, ki inkább mászik egy énekes madár után a ház tetejére, mint beköltözne a nagy vagyon unalmasan áporodott kimért közelségébe! A Jelenetek eltérő Karakterei, az úton levés Tragédiái, mik téged foglalkoztatnak, a színes, remekbe fogott, szép Jelenet, de nem mersz hozzányúlani a kicsiségekben rejlő árnyalatok idegborzoló horrorjának kínzó valóságához, mert nem értesz hozzá, és nem érdekel. A nagy Történet megrendezésébe belevész figyelmed, és fogalmad sincs róla mi minden történhet egy Ház egy Szobájában nagy totalban, közelire hozott állóképekben. Jeleneteid mégis felejthetetlenek.

Zeffirelli

A megnyírt tébolyult nálad máglyára vettetik az örökös Halál árnyékában, az Élet igazságát kíméletlenül megfestő Lángelme! Az Apa roszakatag rogyadozása a leány üvöltő Sikoly boldogtalansága a Téboly, de a Hullámok, a közös Természet erre ítéltetett: a Kastély labirintusos Termeit bejárni és folyton egy Idegen Szörny mered vissza reája, a keresett és vágyott, szeretett Lény helyett, kit elvesztett, bár keresi, kérdéses, hogy megtalálja!

Bergmann

Önmagában rálel minden igaz Kereső arra, mit szenvedéllyel vágya sarkallt és keresett!

Fellini

Fellini, ki lenne, mint a Te rongyos és Édes Élet, mi Róma és minden Szentjei! Az ókori Róma Romjain dicsőséges és diadalmas átöltözködése az Uraknak, a díszruhák felvonulása a forgószínpadon egy jelmezsztárban, mely Színház az egész Világnak. Más vagyok én a fent hallott Uraktól abban, hogy kedvelem a brutális testiséget, mintegy Szatír, de ez nem lehet önnön magáért a Test, hanem a legdrágább Test, melyet normális Ember imád és tisztel, mint a Szent Lelke Otthonát, túlmutat önnön magán, és bejárja az Emberiség Mítoszát, az Alfát és az Omegát, ki más, mint Krisztus, kire az Új Róma épül! Vagyok az erotikus gyönyört kedvelő és a pezsgő Életbe alámerülő Pogány Madonna örökös imája, egy Rómában szedett-vedett, de mégis legnagyobb Lelenc!

Zeffirelli

Ki más vagyok én Rómában, mint Apja ruháitól lemeztelenített, megcsupaszított Új Igazság keresése képeim és jeleneteim szépségében, mert a nyelvezet Új, mi örök Hagyományt ápol.

Fellini

Bizarr és groteszk képeim elhíresültek a kíméletlenségem, mert az Élet az, de ki méltó volt, átadtam annak Mindenem: az acélkék tenger mű vizét és művi hullámozását az örökkévalóságnak, míg mindig élt egy Malina, egy Bűnbak, maga a Szépség a Történelem útvesztőin és kegyetlen fordulatain a Mozi képrengetegén a lenyomatok a Csókók felejthetlensége!

Zeffirelli

Ki más vagyok én Rómában, mint Apja ruháitól lemeztelenített, megcsupaszított Új Igazság keresése képeim és jeleneteim szépségében, mert a nyelvezet Új, mi örök Hagyományt ápol.

Gaudi

Latinok örököse én az elfogadott Hit dicsőségében megterveztem a hagyomány különböző stílusait észrevétlen elegyítő külső Templomom: szecessziós gótika, arab reneszánsz és népi eklektika, melynek a belseje Modern! Sagrada Família, egy kis menekülő kivetett pontja a Mindenségnek, és immáron kétezer éve emlékezünk reájuk, mert itt vannak velünk!

A. Bruckner

Koponyák hegyén az Orgonám, melyen a Szent Egyház kebelén megírtam Szimfóniáim, megszerkesztett Várát az örökkönvaló mindenségnek. Ez építkezésben Beethoven Lehelete társam a kísérő Szimfóniának és Wagner Walkürjei hullámozása, mely megint Beethoven Kilencediket idézi, ki Schillerre gondol!

7. rész

Szereplők:

Beethoven

Haydn

Mozart

Beethoven

Ki voltam én, azt kérdeznéd, és véled, kapsz rá feleletet? Mit számít? Mi fontos, hogy Te ki vagy és boldog vagy-e? A Szent Zenét a család emlőiről szívтам magamba, és mert több generációs tudás halmozódott, tehetséges voltam nem vitás, ki előtt megnyíltak az ajtók sok küzdelem nélkül.

Csábított a gyilokba fült Forradalom Gyermeke, Napóleon, a vérmesnek nem mondható, de gondolkodó Hódító Civil Törvénye, majd lettem az Őt leverő Habsburg kitartott Ebe. A Szerelem nekem sem sikerült soha, vagy Ostoba volt, vagy eltiltották tőlem és megakadályozták, vagy a Távolba száműzött volt a Kedves, kit Emlékeim őriztek. Nincs mást, mit mondanom, mint a Zeném tébolyult Energiája, a harsány rézfűvósok és a Kopogó Sors, mit úgy is ismersz!

Mozart

Finom kamarazene Atyja, ki a Szimfónia teljes összhang összhangzatában ki és beteljesedsz!

Beethoven

Francia Császár, Grófok és Grófnők, Hercegek között téblábolt bennem a szélverte, cirkuláló Magány és a halálok halála!

Mozart

Ágrólszakadtság mivoltod mindig túl véresen komolyan vetted, így árnyaltad tragikus-fenséges, harsány diadal nagy ívére az életed hallomásit, süketen még inkább.

Beethoven

Te aztán a szigorú Apuskáddal, maradtál örök Gyerek, ki folyton szart mázolsz leveleidben; ez Lángelméd ellenpontja, mely egy Pillantásodban egyként kísértett a nagy Játékos Vidámsággal, hogy benned szinte minden Örömóda; míg nálam az Örömóda is egy Ünnepi Nyitány, nálad az Öröm szakadatlan, a belső Öröm, melyet ellenponthoz a legsötétebb Gyász, mely szomorúsága máshol nem hallható, az a Fekete Elkeseredettség, mely egy izzó Lázálom, mégis büszke Öntudat!

Mozart

Mi a mi nagy Zenénk szerepekre bontva, mi nálad a különböző hangszerelés az eltérő Szólamokban, nálam a Cselekmény más-más figurája kapja az élet megannyi színét és ízét a Képzletnek. Mást hall a világból Papagéna, mást az Éjkirálynő, kitől Gyermeke elszakítva, de mindegyiket hallom én! Csábító Gyermeke, ki elszórja a Cukorkákat, de nem rossz indulatú Cukros bácsi, mégis Kalitkájában csalogat, míg ott szabadon szeretni időzöl, de nem köt ott semmi, ha menni szeretnél! Ez a nagy Adomány, adományozás, mely Próféta nem holt halakat halász és nem ejti el a vadat, de mindenkit útjára hagy és ott megtámogat és megsegít. Don Juan dallamai oly édesek mint a szándéka, veled töltöni egy Éjszakát, mert mindenki így csinálja, nekünk miért ne lehetne? Szóktetni Szerájából szép és erős Szándék, főleg ha egy a Török és az Európai, mi nemes önmagában, és reméljük megmaradunk mi is, kik szeretjük Egymást!

Haydn

Nem voltam-e Én is Krisztus hét utolsó szava a Keresztfán, hozzád méltón, kit szerettem, Te Drága Gyermeke-Lángész, kit hiába óva intettem, ment a maga feje után, míg gúnyolódott kedvesen a Járumba fogott keserves kenyerén, és lenézett Szolgálatán.

Mozart

A Papát, az örök Papát én le nem néztem soha, de nem is kíméltem, mert hogy lehettünk volna igaz magunk, ha egymással is szemérmes udvariasak, és nem áramlunk át mint vagyunk az igaz Fenség Diadala!

Haydn

Harminc év Szolgálatait meg soha én nem bántam; kedélyes-kimért légkörben részem lett a Szépség minden árnyalata. Kísérletezhettem különböző zenei formációkkal, míg nem Akárik hallgatták Zeném, és így Életem lett az Udvar, mi Európai, hát Szentpétervártól Angliáig hódolt a Szépségnek, mit én hallottam, de nem csak enyém volt!

Mozart

Mi nem voltunk mi? Misétől Operáig, Oratóriumoktól, mi Messiás és Négy Évszak és Krisztus hét utolsó szava Keresztfán, mi nem voltunk mi? Népdal és Tánc, vonósnégyes és trió, és szimfóniából több mint száz.

Haydn

Szolgálat a Szépség jegyében, a Szent Zene Katonái, míg kísértünk pár haldokló Katonát, kínjaiknak enyhét, enyhülést mi adtunk!

8. rész

Ki viszi át a Szerelmet a túlsó Partra?

Aditi

Hiúság lenne minden Alkotás? Ugyan; megfőzöl egy ebédet, széppé varázsolsz egy Kertet, alkotsz már! Mire van az Ember tömördek Energiája, még ha az öregedő Isten inkább a Semmit csinálja: úgy vigyázna arra, ami van; bár része magának a pusztító semmisítő, hisz ha van, Isten minden a Nincs és a Van! Melyik lenne választható? Lenne valami mégis a Semmi bokrain, a didergő Talány, hogy Árnyék vagy csak idült ködök árnya, vagy a Gondviselő, ki megtart és vigyáz lelkeinkre. A Halál jelene is Te vagy, de Te vagy az Élet is, és a kettő szötte, mely hullámaiba az Angyalok fújják kürtjeik és trombitáik és a szaxofon már a ma, a dzsessz. A múlt a jelenben már itt van mindig a Jövő előérzetei, hisz az egész élettörténetünk már a születéskor öntudatlan Birtokunk, és félelmeink, vágyaink, álmaink jelzések az úton, mit sokszor nem értünk, csak érzünk észleleteink ösztönös intuícióival, ki taszít és ki vonz, és tán nem is tudjuk, miért ez és miért amaz! Bár fejtegetjük, és kénytelen-kelletlen meg kell értenünk egy s más.

Ha szeretsz igazán egy Nemzetet, több az minden vagyonos rendező, tartó igazgatójánál annak a Földnek. Légy mazochista és naiv, előbb leszel Áldozat bárki másnál; nem mert kurva-kém vagy, hanem mert nem vagy az; mégis az Áldozat mindent tud ám!

Mégis, ha szeretsz, még kevés az; ki kell azt tudni fejezni, és kitartani forró fagyban, aszálydagályban, sivatagos áradásban, ha épp nem kedvező idők járnak, mi sokszor megesik itt!

Ha helyedre azonnal leül valaki más, mert le tud ülni, hisz, aki kapja, marja az a Hely, sose volt igazán a Helyed; másé volt az, de ott éjszakáztál, mintegy Szállodalánc hotelszobáiban. Ha egy Hely igazán a Tiéd, ki nem ebrudalhat, szoríthat onnan senki; mégis, ha ott a helyeden tán nem vagy egyedül, még sokan mások is ott vannak, nem baj.

Áruló tán az a legnagyobb mindig épp, ki a lehangosabban kiáltja: „elárultál minket”, míg a Másik tán nem is érti; mi van?!

Boldog az a Hely, hol jól és biztosan működnek az államügyek, és a civil szféra: MINDENKIÉ, mert a Vélemény sokszínűsége megtűrt és nem megfűrt Palánta; de jól érts! Nem pár Ember játssza el a MINDENKIT!!!

A Rend sokféle lehet. A hangyák és méhek szorgosságának a rendje, egy Műalkotásban lélegző lehelet Rendje, és „hol Isten Lelke, ott a Szabadság” Rendje, a Szépségé és a Szabadságé a legnagyobb energiák rendezett formációi: a Rend.

Ha Nemzeted van és ott véleményed képviseled, mely „tiedért” aggódik, számíts rá, hogy másnak más érdeke van, lesz, és vannak övéi! A Kérdés az, hogy miként formálja át és keveri össze a felismerhetetlenségig az Erőszak újra és ismét a színpadi Jelenést, mint arcunkat az Idő! Látnak mégis a tiszta Víz szemei.

Mit jelent szabadnak lenni igazán, megtudod, ha ott vagy a Szabadságban!

A Szerelem pedig a legnagyobb ellensége lehet császárnak, királynak, cárnak és egyházak rendjére a legveszélyesebb lehet, mert a Szerelem, mi csak a Szerelmét dúdolja, kiforgatja magából a fellegek egeit, és díszruháit maga adományozza és önként ölti fel!

Mégis, a Szerelem a Varázsköpeny, mely nélkül kihülne e Bolygó és varázstalan Falanszter és Számok szövevénye lenne csak sivár sivatag Álom és Alkotás és Szépség nélkül.